

ONZE

49e jaargang no. 8, augustus 1988

VOGELS

maandblad van de nederlandse bond van vogelliefhebbers

seel

De

BONDSBUREAU

Aletta Jacobsstraat 4, Postbus 74,
4600 AB Bergen op Zoom,
bank AMRO rek.nr.: 46.89.59.262.
gironummer 1148324, telefoon 01640 - 3 50 07.
Geopend 08.00 tot 12.00 uur en van 13.00 tot 17.00 uur.
's Zaterdags gesloten

ERELEDEN

A.L. van Liempd (erevoorz.), W. Beckman,
A. Dommerholt, J. Forsten, J.J. Krol, E.J. Lensink,
W.C. Oonk, Joh. M. van Pelt, A.F. Smit, Jos van de Walle
en E.M. Wessels.

DAGELIJKS BESTUUR

Voorzitter: W.J. Mulder, Verwerstraat 39,
7415 RZ Deventer, telefoon (05700) 2 36 48.
Secretaris: H. de Geus, Amersfoortsestraat 71,
3772 CH Barneveld, telefoon (03420) 1 61 60.
Penningmeester: J. van Splunter, Vijverberg Zuid 44,
4621 AT Bergen op Zoom, telefoon (01640) 3 46 63.
2e Voorzitter: D.J. van der Molen, Gentiaan 5,
7721 HA Dalfsen, telefoon (05293) 12 57.
Commissaris: M.N.Th. Brouwer, Wouwseweg 5a,
4661 VM Halsteren, telefoon (01641) 33 26.

DISTRICTSVOORZITTERS (leden bondsbestuur)

District Groningen: J.W.B. Robbe, A-Kade 19,
9581 AH Musselkanaal, telefoon (05994) 1 63 41.
District Friesland: H. Suichies, Ruusbroeckstraat 28,
8913 HN Leeuwarden, telefoon (058) 15 16 92.
District Drenthe: J.H. Heijnen, W. Grolstraat 126,
7826 EL Barger Oosterveld, telefoon (05910) 2 54 20.
District Overijssel: A.M. van Rijn, Pr. Margrietstraat 41,
7481 GG Haaksbergen, telefoon (05427) 1 30 06.
District Gelderland: P. Vierhuis, Veldkersmeen 22,
3844 RB Harderwijk, telefoon (03410) 1 60 68.
District Utrecht: C. van Lunteren, Vlasoord 13,
3991 XC Houten, telefoon (03403) 7 26 08.
District Noord-Holland: G.F. Huner,
Bickerstraat 60, 1701 EG Heerhugowaard,
telefoon (02207) 1 13 98.
District Zuid-Holland: G.C. Goedschalk,
Akeleistraat 148, 2565 PC Den Haag,
telefoon (070) 68 16 70.
District Zeeland: T.J. Udo, Slotstr. 5, 4421 EL Kapelle,
telefoon (01102) 15 22.
District West Noord-Brabant: J.C.W. Luijsterburg,
Nieuweweg 23, 4631 TC Hoogerheide,
telefoon (01646) 1 31 17.
District Oost Noord-Brabant: A.H. Meesterburrie,
Kasteel Traverse 198, 5701 NR Helmond,
telefoon (04920) 2 56 09.
District Limburg: H.J. Nooijen, Reigerstraat 29,
5932 VX Tegelen, telefoon (077) 73 34 58.

SECRETARIATEN TECHNISCHE COMMISSIES

Kleur-, vorm- en postuurkanaries:

H.K. v.d. Wal, Mozartstraat 4, 8916 HC Leeuwarden,
telefoon (058) 13 46 55.

Tropen, parkieten etc.:

P.J.F. Klören, Meidoornweg 10, 3768 CN Soest,
telefoon (02155) 1 53 01.

Zangkanaries:

W.J. Vermeij, Leppa 36, 9204 JE Drachten,
telefoon (05120) 1 72 42.

ONZE

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE

LIDMAATSCHAP

Zij die in **Nederland** woonachtig zijn en lid wensen te worden van de NBvV, wende zich tot de secretaris van een in de plaats van inwoning gevestigde afdeling. Naam en adres worden gaarne door het bondsbureau verstrekt.

Zij die in het **buitenland** woonachtig zijn, kunnen verspreid lid worden door overmaking van het hieronder genoemde bedrag.

België: Bfr. 600,-, bij vooruitbetaling op onze postrekening nr. 000-0156074-01, bij het bestuur der postcheck te Brussel 1.

Overige landen: Hfl. 45,- bij vooruitbetaling per internationale postwissel aan het bondsbureau NBvV. Indien men het maandblad per luchtpost wil ontvangen wordt een extra tarief volgens PTT-kosten berekend. Alle tarieven gelden per kalenderjaar.

SPECIALCLUBS

Het lidmaatschap van de specialclubs is voorbehouden aan hen die reeds lid van de NBvV zijn. Voor verdere inlichtingen c.q. opgave lidmaatschap, wendt men zich uitsluitend tot onderstaande secretariaten.

Europese vogels en hun hybriden

J. Broere, Jongbloedln. 31,
3769 BP Soesterberg, telefoon (03463) 19 76.
Contributie f 25,- per jaar, entree f 5,-.

Gras- en Grote parkieten

B. Kerseboom, Piet Heinlaan 9,
3951 CP Maarn, (03432) 20 83.
Entree f 5,-.

Insecten- en vruchtenetende vogels

W.J. Velt, Vierspan 12,
3161 SL Rhooon telefoon 01890-16658.
Contributie f 25,- per jaar, entree f 5,-.

Japanse meeuwen

L. van Santen-Bergmaier, Mandenmakerslaan 31,
3454 DB De Meern, telefoon (03406) 6 37 11.
Contributie f 17,50 per jaar, entree f 5,-.

Vorm- en Postuurkanaries

G.J.S. Nijhuis, Wilderinkstr. 31,
7555 DS Hengelo, telefoon 074-91 17 03.
Contributie f 25,- per jaar, entree f 5,-.

Zebravinken

D.J. Elzinga, Hunzedal 73,
9531 GD Borger, telefoon (05998) 3 50 65.
Contributie f 25,- per jaar, entree f 5,-.

ABONNEMENTEN

Losse abonnementen op het maandblad f 33,50 per kalenderjaar. Overmaking bij vooruitbetaling op giro 1148324 t.n.v. NBvV en onder vermelding abonnement OV. Reeds verschenen nummers van een jaargang worden nagezonden en vervolgens elke maand tot en met december.

VOGELS

ISSN 0030-3224

BLAD VAN VOGELLIEFHEBBERS (OPLAGE 50.000)

REDACTIE

C.E. van Berkel
Chr. Walraven

Redactieadres: Postbus 74, 4600 AB Bergen op Zoom

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties.

De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publikatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich. Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeelten daarvan is verboden.

ADVERTENTIES

Voor advertenties – ook die van leden en abonnees – met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere inlichtingen verkrijgbaar bij het Bondsbureau van de NBvV. Kleine annonces, voor afdelingen, leden en abonnees op 'Onze Vogels', van zuivere particuliere aard zie onder 'Vraag en Aanbod'.

VRAGEN OVER?

WATERSLAGERS aan: H. Warmerdam, V.d. Duijn van Maasdamlaan 45, 2181 XB Hillegom.

HARZERS aan: M.A. Paans, Mc. Mackaystr. 5, 5142 TE Waalwijk.

KLEURKANARIES aan: J.A. Barsch, H. Dunantlaan 173, 7312 AZ Apeldoorn.

VORM- EN POSTUURKANARIES aan: J. Kuiper, W. Marisstr. 2, 2282 SP Rijswijk.

EUROPESE VOGELS (WILDZANG) EN HUN

BASTAARDEN, GROTE PARKIETEN EN

AGAPORNIDEN aan: D.A. Duivis, St. Josephstraat 46, 4847 SG Teteringen.

ZEBRAVINKEN, JAPANSE MEEUWEN EN HUN

BASTAARDEN aan: C. van Elven, Van N. van Eemnesln. 7, 8384 EA Wilhelminaoord.

TROPISCHE VOGELS EN HUN BASTAARDEN aan: M. Schuurhuis, Drecht 23, 8032 CH Zwolle.

VRUCHTEN- EN INSECTENETERS aan: G.M. Essenberg, Van Beethovenln. 213, 3144 AE Maassluis.

GRASPARKIETEN aan: S. Harkema, Prov.weg 29a, 3677 PA Heiligerlee.

Postzegels voor antwoord bijsluiten.

Geen retourporti, dan ook geen antwoord!

Deze regel geldt ook voor vragen aan auteurs etc.

De Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers is ingeschreven in het verenigingsregister van de Kamer van Koophandel en Fabrieken te Breda, onder nummer V-280824.

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 19 september 1988.

IN DIT NUMMER

De Kuifmaina	pag. 340
De Violetneklori	341
Mijn ervaring met de Dybowski-astrilde	343
Heeft u belangstelling voor de opleiding tot keurmeester tropische vogels	343
Een staaltje grasparkieten	344
Kleurkanaries,	
De standaardseisen in de praktijk	344
De Buizerd	346
Wat lezers schrijven, Mijmeringen	348
Kalender, De Withalsreiger	349
Indische, Ganges- of Tuinbrilvogel	350
Het menu van de Kromsnavels	351
30 jaar Vogelshow op Curaçao	352
Spruw en aspergillosis	354
Geslaagde kweek met de Purpergaai	355
De japanse meeuw	357
De volière van de maand	363
Breedbekken of hapvogels	364
Vogels, een veelzijdig hobby	367
Rotskruiper	368
Onkruidzaden voor vogels	368
Varia	371
Gladiool	371
Kweek met de zwarte Buulbuul	372
Internationale "Continentale" keuringen van Harzerkanaries	373
Akkerkool	380
Bondsmededelingen	383

IN DIT NUMMER ADVERTEREN

S.T.T.	pag. 354
Hope farms, Witte molen	362
K.B.O.F., Van Gelder b.v.	366
Vogel '89, Kloeg, H. Dijks, Animal, Rein van der Veen,	
Rien Zagers, M. Borgstein	370
Puik	372
Vraag en aanbod, Rotol Holland bv, Wolro,	
Gehu-kooien	375
Fauna	376
C. v.d. Borst, Fauna, Cédé, Blankestijn,	
Wovo	377
Boskoopse vogelmarkt	378
Fauna	379
Cédé	380
Van Keulen	381
G.J. van Norden, Vogel '89, N.B.v.V.	382
N.B.v.V. Boekenservice	384

Foto voorplaat: Violetneklori

Foto: C. Scholtz/Kremer

Ontwerp en druk: Steens Schiedam b.v.

Postbus 59, 3100 AB Schiedam – Telefoon (010) 462 29 22

De Kuifmaina

Tekst: Meindert de Jong
Foto: Wout Akkermans

Evenals de herdermaina hoort ook de kuifmaina tot het zes soorten tellende geslacht *Acridoteles*. Het woongebied van de kuifmaina strekt zich uit over midden en zuidelijk China – vandaar de naam "Chinese jungle maina" – Taiwan en het Indo-Chinese gebied. Deze maina is onder meer ingevoerd in het gebied rond Vancouver in Canada. Doorgaans ziet men deze vogels meer in kleine groepjes dan in paren. Ze zijn in het geheel niet schuw en men treft ze veel aan in de buurt van menselijke nederzettingen. Op grote hoogten zijn ze zelden; vaker treft men ze aan in het laagland.

Net als de koereigers en andere buffelpickers, zijn ze graag in de nabijheid van grazend vee, waar hun tafeltje gedekt is door de talloze insecten, die door het grazende vee worden opgejaagd. Net als de reeds genoemde buffelpickers, strijken ze ook wel neer op de ruggen om daar ongedierte weg te snappen. Behalve dierlijk voedsel eten deze vogels ook zaden, vruchten en tafelfalval. Daar zijn het dan ook alleseters voor.

Maina's zijn echte halebreeders. Daarom geven ze voor hun nest de voorkeur aan een holle boom, maar ook nissen in muren, openingen onder daken en dergelijke worden wat graag benut. Het nest zelf is, net als bij onze spreeuwen, een niet bepaald keurig afgewerkt bouwsel. Het

ziet er gewoon slordig uit en wordt gemaakt van dunne twijgjes, droge grassen, bladeren, halmen, stro en soms een paar veren. Soms worden er stukjes huid van een of ander reptiel in verwerkt. De drie tot zes fraai blauwachtig groene eieren worden door beide seksen circa tweeëneenhalve week bebroed. Beide partners zorgen ook dat het kroost niets tekort komt. Vaak volgt na het uitvliegen van het kroost een tweede en soms zelfs een derde legsel.

Rutgers beweert dat deze maina's zich bij uitstek lenen om vrij rond te vliegen, niet alleen in de periode dat er jongen zijn, maar ook als ze eerst geruime tijd als kooivogel zijn gehouden en zij zich aan hun verzorger hebben gehecht. Dat is ui-

teraard iets, waarin ik geen raad kan geven. Waagt u het erop? Mij best, maar ik garandeer niks! Een oud Chinees boel vermeldt echter het volgende: "De kuifmaina is zeer intelligent als een en ander hem voordeel oplevert.

Een bewoner uit Kanton ging steeds te gen zonsopkomst en zonsondergang naar een tuin om daar met de vogel te spelen. Hij ging het bos in en opende daar de kooi. De Maina vloog naar buiten en vermaakte zich kostelijk op zijn manier. Op het fluitsignaal van zijn "baasje" kwam de vogel prompt terug en schoot de kooi in.

Hij wist dat het fluitsignaal iets lekker voor hem in de kooi betekende."

DE VIOLETNEKLORI

(*Eos squamata squamata*)

Tekst: B.J. Elfrink
Foto: C. Scholtz/Kremer

Algemeen

De papegaaien-familie Loridae (lori's) is onderverdeeld in 11 geslachten, waaronder het geslacht Eos.

Het geslacht Eos bestaat uit 6 soorten; de koningslori, de blauwgestreepte lori, de diadeemlori, de rode lori, de ceram lori en de violetneklori.

Herkomst

De violetneklori (*Eos squamata squamata*) ook wel kapoets(en) lori, Guebylori of Wallace's lori, is afkomstig van West-Nieuw Guinea, Gueby en de Noordelijke Molukken.

Beschrijving

Kleur: paarsachtig blauw met rood in het gezicht en op de schedel, een rode band over de borst, rode pootveren en rood en oranje in vleugelveren. De snavel is oranje-rood, de iris geel tot oranje en de poten grijs. Beide geslachten zijn uiterlijk gelijk van kleur.

De jonge vogels hebben intensere violetkleurige veerzomen in het onderlichaam. In de vleugels bevinden zich veel oranje- en roodkleurige veren, over de violetkleurige vleugelveren ligt een groene was. De iris van de jonge vogels is bruin, de poten donkergrijs tot zwart, de snavel is oranje met zwarte vlekken.

Grootte: 27 cm, staart 9-10,5 cm.

Stem: ruw, schel en schreeuwend, soms zacht fluitend in verschillende toonhoogte's.

Ondersoorten

De ornithologen onderscheiden vier ondersoorten:

- *Eos squamata squamata*; nominaatvorm
- *Eos squamata riciniata*; met veel grijs in de nek, herkomst Weda eilanden en de Noordelijke Molukken.
- *Eos squamata atrocaerulea*; lijkt op de voorgaande soort, maar heeft meer blauwzwarte kleuren in de pootveren en onderlichaam, herkomst eiland Maja en Indonesië (volgens enkele deskundigen mogelijk een jonge *riciniata*).
- *Eos squamata obiensis*; met zwarte schouders, herkomst eiland Obi en de Molukken.

Biotoop

Hierover zijn geen nadere gespecificeer-

de gegevens bekend. De literatuur geeft hierbij uitsluitend oerwouden, kokospalmplantage's en bloeiende *Erythrina*-bomen aan.

Kweek

In oktober 1986 kwam ik in het bezit van een, volgens de verkoper, 4 jaar oud, ongeringd broedkoppel violetneklori's.

Daar hun onderkomen nog niet geheel gereed was, werden de lori's tijdelijk op de zolder gehuisvest in een agaporniden broedkooi afm. 50 x 50 x 80 cm.

Reeds vier dagen na de aanschaf verbaasde ik mij 's avonds bij het voeren van de vogels. De pop had een witgekleurd ei gelegd.

Door de kleine behuizing was ik genoodzaakt het hok dagelijks schoon te maken en te voorzien van een nieuwe laag schelpenzand.

Het ei was niet gebroken en werd door mij tijdens het schoonmaken uit het hok genomen.

Mijn pop, *Agapornis fischeri*, was bezig met het leggen van eieren, wat mij goed van pas kwam. Ik legde het lori-ei bij de Fischeri's. De Fischeri pop accepteerde

het lori-ei zonder problemen, ondanks het feit dat een lori-ei toch aanzienlijk groter is dan het ei van een Agapornis.

Na 12 dagen broeden was het lori-ei nog steeds doorzichtig, doch na ± 17 dagen werd het ei donkerder.

Na 25 dagen trouw broeden van de Fischeri kwam het lori-ei uit. Het kuiken was bedekt met wit dons en had een zwarte snavel.

De eerste dagen werd het jong goed door de stiefouders gevoerd.

Het bleef in leven, maar groeide niet. Na 5 dagen werd geprobeerd om het jong bij te voeren met lori-voeding, doch de 6e dag stierf het.

Inmiddels waren de oudervogels (lori's) overgeplaatst in hun verblijf, een binnen-volière van 150 x 150 x 150 cm, voorzien van een nestkast 30 x 30 x 55 cm gemaakt van betontriplek en voorzien van een invliegopening van 8 cm. De nestkast is aan de binnenzijde voorzien van in- en uitvlieggaas. De bodem was bedekt met hooi en stro.

Na een aantal weken begonnen de lori's het blok te gebruiken als slaapplek, doch voordat het zover was, werd het meeste hooi en stro uit het blok verwijderd. Het overige werd fijngeknaagd tot kleine stukjes van 2 tot 3 cm. Ook lagen er veertjes in en onder de nestkast.

Omstreeks eind februari begin maart '87 begonnen de vogels zich anders te gedragen. Zodra ik boven kwam (de vogels waren op zolder gehuisvest), kwam de pop uit het broedblok en zocht een plek op zover mogelijk van het blok verwijderd. Ook begonnen de vogels om meer aandacht te vragen, kennelijk met de intentie om mij maar van het broedblok weg te lokken.

Reeds vanaf de eerste dag dat het blok in de volière was geplaatst, werd deze door mij dagelijks geïnspecteerd. Dit om de vogels aan de handelingen te laten gewennen.

Op 19 april '87 werd het eerste ei gelegd, op 21 april gevolgd door het tweede.

De agressie die de vogels vanaf het leggen van het eerste ei toonden, was voor mij totaal onbekend. Als ik in de buurt van het blok kwam, kwamen beide vogels onder luid geschreeuw richting nestkast.

Inspectie in het broedblok was dan ook vrijwel onmogelijk, de vogels doken gelijk als ik het inspectieluikje opende het broedblok in.

Na enige tijd werden de vogels tegenover mij iets verdraagzamer. Na het leggen

van het tweede ei begon de pop met het bebroeden van de eieren, 's nachts bijgestaan door de man. Altijd als ik boven kwam, kwam de pop uit het broedblok. Volgens mij is dan ook de pop diegene die de eieren uitbroed. De man voert de pop tijdens het broeden.

Na ± 17 dagen begonnen de eieren te verkleuren en na 25 dagen kipte het eerste kuiken, één dag later gevolgd door het tweede.

Na 7 dagen begonnen de jongen hun witte donsveertjes te verruilen voor grijskleurige donsveertjes.

De jonge lori's groeiden voorspoedig en de grote slagpennen kwamen al spoedig door.

Na 8 weken in het broedblok te hebben gezeten begonnen de jonge vogels de omgeving te inspecteren, om na 10 weken uit te vliegen. De veel kleinere vogels werden door beide oudervogels gevoerd.

Doordat lori's veelal de neiging hebben hun jongen te pikken, zagen de jongen er dan ook nogal kaal uit.

Drie weken na het uitvliegen moest ik de jongen uitvangen, omdat de man zich agressief tegenover zijn kroost begon te gedragen.

De pop was inmiddels begonnen met het leggen van haar tweede broedsel, welke

opnieuw bestond uit twee eieren, waarvan er één bevrucht bleek te zijn.

De jongen uit het eerste legsel heb ik niet geringd, mede door het agressieve gedrag van de oudervogels.

Het tweede legsel kwam na 25 dagen broeden uit. Het jong werd na 9 dagen (ik was al bijna te laat) geringd met een stalen ring; ringmaat 6 mm.

Het jong vloog na 10 weken uit en één dag na het uitvliegen, lag er alweer een ei in het blok, spoedig gevolgd door het tweede. Het jong werd na 2,5 weken uit gevangen.

De eieren van het derde legsel zijn door mij uit het broedblok gehaald, we gingen verhuizen.

Conclusie

De violetneklori legt 2 eieren, welke gedurende 25 dagen door de pop worden uitbroed. Na ongeveer 9 dagen worden de jongen geringd met ringmaat 6 mm. Na 10 weken vliegen de jongen uit waarna ze nog ± 3 weken door de ouders worden gevoerd. De eerste jeugdru treedt na 9 maanden in.

Voeding

De lori's worden dagelijks gevoerd met een bakje Cédé-lorivoeding, een bakje drinkwater, een halve appel, druiven, sinaasappelsap, een bakje witte zonnepitten en een bakje groot parkietenzaad. Trosgierst wordt door mijn vogels niet gegeten. De appel wordt weleens vervangen door een peer en de druiven door kersen.

Fruit wordt alleen gegeten als het zoet er niet vliezig is. Pruimen, perzikken, stukjes sinaasappel, kiwi, ananas e.d. worden niet gegeten. Uitgeperste ananas en perzikken worden wel opgenomen. Wanneer de lori's jongen hebben, eten ze met name de eerste twee tot drie weken met groot parkietenzaad dan gewoonlijk. Sepia en grit mag ook niet ontbreken, net als badwater.

Wortelen, komkommer, vogelmuur, sla, instantvoer en eivoer worden niet door de oudervogels gegeten. De jongen eten dit wel, met uitzondering van instantvoer en eivoer.

Wilgeknoppen worden wel gegeten. Ook verse wilgetakken om te knagen dienen verstrekt te worden, hoewel het geen grote "knagers" zijn.

Geraadpleegde literatuur: Papegaaien en parkieten uit Afrika, Azië en Zuid Amerika, Th. Vriendts. Lori's; F. Beswerda.

Mijn ervaring met de Dybowski-astrilde.

De soort waar ik het deze keer eens over wil hebben, komen we eigenlijk veel te weinig tegen, want deze Afrikaanse astrilde is zeker de moeite waard om gehouden en gekweekt te worden. Uiteraard is het begrijpelijk dat de prijs (\pm f 100,- per koppel) de liefhebbers, die alleen over een buitenvolière beschikken, er van zullen weerhouden ze aan te schaffen, omdat ze toch wel gevoelig zijn voor lage temperaturen.

Het koppel dat ik bezit, was geplaatst in een broedkooi van 50 x 50 x 50 cm, maar aan hun gedrag te zien, voelden ze zich daar in niet echt op hun gemak.

Toen de vogels in een traliekastje een nest hadden vervaardigd, vlogen ze daar als ze iets hoorden steeds onrustig uit en de eitjes werden niet in het nest, maar op de bodem van de kooi gedeponeerd.

De vogels raakten in de rui en ik besloot ze in de binnenvolière te plaatsen, waar ze spoedig weer opknapten.

Deze soort kan eigenlijk het best geplaatst worden in een klein vluchtje waarin wat brem of conifeertakken geplaatst worden, waarachter ze zich kunnen verschuilen. Dit geldt overigens ook voor de druppel astrilden enz. In de binnenvolière werd tussen de daar geplaatste takken een mooi bolvormig nest vervaardigd van hooi en lange cocosvezels. Voor de binnenafwerking werden mos, veertjes en ander zacht materiaal gebruikt. Er zijn maar weinig soorten, die zoveel zorg aan hun nest besteden. Er werden 4 eitjes gelegd, waarvan er 3 bevrucht waren. Het

nest werd pas verlaten als ik er vlak voor stond en op enige afstand hielden ze mij dan met protesterend gekwetter in de gaten.

Na 13 dagen kwamen de eitjes uit en de oudervogels zochten ijverig naar insecten, hetgeen ik met wat fruitvliegjes en meerdere malen per dag enkele meelwormen aanvulde. Ook gekiemde zaden en eivoer werden goed opgenomen, en de jongen konden spoedig (8e dag) geringd worden.

Na zo'n 3 weken vlogen ze uit en werden nauwlettend door de ouders gevolgd bij hun eerste stuntelige vliegpogingen. Een week na het uitvliegen van de jongen werd er al weer een nieuw nest gebouwd; ook deze keer weer vier eitjes en nu allen bevrucht. Met spanning maar weer afwachten of het ook deze tweede keer zal lukken nakweek te verkrijgen van die mooie en interessante vogels.

Zoals reeds vermeld zijn ze nogal gevoelig voor lage temperaturen, hetgeen vooral voor een (te jonge) pop funest kan zijn tijdens de broedperiode.

Misschien zal uw ervaring weer anders zijn, maar mijn mening is, dat naast de vaste eigenschappen van een bepaalde soort, ieder koppel toch weer anders kan zijn en daar zullen wij als vogelliefhebbers c.q. houders en kwekers toch rekening mee moeten houden.

Piet Buijsman.

Heeft u belangstelling voor de opleiding tot keurmeester tropische vogels?

Voorlichting

Bij de NBvV wordt in 1989 weer gestart met een opleiding tot keurmeester tropische vogels e.d.

Gebleken is dat er betreffende de toelatingseisen en de inhoud van de opleiding tot keurmeester veel vragen zijn.

Wanneer u ongeveer 5 jaar vogels houdt en ook regelmatig aan tentoonstellingen meedoet – bovendien belangstelling

heeft voor deze opleiding – kunt u vrijblijvend wat meer informatie krijgen.

De TC-tropische vogels e.d. heeft het voornemen om in enkele plaatsen in Nederland voorlichtingsavonden te organiseren.

Op **dinsdag 13 september 1988** is een voorlichtingsavond georganiseerd te **TILBURG**. Plaats: Restaurant "Boerke Mutsaert" Vijverlaan 2 (tel. 013-670693)

Op **donderdag 15 september 1988** te **ROLDE** in het Stations koffiehuis, Stationsstraat 14 (tel. 05924-1271)

Op **donderdag 15 september 1988** te **VINKEVEEN**. Plaats: "Ons Dorpshuis" aan de Kerklaan 20 (tel. 02972-1734)

Op **donderdag 22 september 1988** te **BEMMEL**. Plaats: "De Kinkel", Dorpsstraat 1b (tel. 08811-62202).

Een staaltje grasparkieten

De dominant bont hemelsblauwe witbuik

Masker:
Wit.

Wangvlekken:
Violet.

Keelstippen:
Zwart, volledig aanwezig.

Ogen:
Zwart, met een witte ring om de iris.

Neusdop:
Deze is blauw bij de man en van hoornkleurig tot bruin bij de pop.

Algemene lichaamskleur:
Als bij de normale hemelsblauwe, maar met een strakke horizontale afscheiding recht over de borst, onder deze afscheiding is het hele lichaam wit.

Tekening:
Op wangen, achterhoofd en nek als van de normale hemelsblauwe, met uitzondering van een ronde of ellipsvormige niet te kleine zuiver witte nekvlek op de achterzijde van de kop.

Vleugeltekening:
Vleugels overwegend wit, een klein gedeelte van de vleugeltekening moet samen met de tekening op de rug een hartvormig motief tonen.

Staat:
De gehele staart zuiver wit.

Keurtechnische aanwijzingen:
Deze variëteit is van alle dominant bonten nog het gemakkelijkst te realiseren. De plaats van de afscheiding mag voorlopig nog wat variabel zijn. Het maximum naar boven is wel de hoogte van de vleugelbocht en naar onderen moet de afscheiding niet beneden de pootinplant gaan. Gestreefd moet worden naar een lijn die precies het midden houdt tussen deze twee uitersten. De kleur boven de afscheiding dient de zuivere lichaamskleur te zijn, daaronder zuiver wit inclusief de staart. De nekvlek mag bij deze variëteit wat groter zijn, maar nooit zo groot dat hij de maskerbevedering raakt. In de blauwserie zijn ook de geelmaskers erkend. Bij mutant 1 dient het geel beperkt te blijven tot het masker en de staartpennen, bij mutant 2 moet het carotenoïdebezit (gele kleurstof) in de gehele bevedering zichtbaar zijn. Voor de contrastwerking is het niet aan te bevelen de witbuik te kweken in de bleke kleuren zoals overgoten, witvleugels en bruinvleugels.

De dominant bonte witbuik (of geelbuik in de groenserie) is één van de drie erkende verschijnings vormen van wat we voorheen australian bont noemden. De andere variëteiten zijn de exemplaren

Kleurkanaries

De standaardeisen in de praktijk

Zilverphaeo

Bij deze kleurslag is alleen nog het bruin phaeomelanine, het tussenliggende bruin, overgebleven. Dit komt door het niet werkzaam zijn van bepaalde enzymen zodat er zich geen zwart of bruin eumelanine kan ontwikkelen.

Het bruin phaeomelanine in de randen van de veren blijft behouden waardoor er een marmeringseffect ontstaat. Hoe beter het bruin langs die veerrandjes is ontwikkeld, hoe beter het marmeringspatroon tot uitdrukking komt. Dit geldt ook voor de vleugel- en staartveren maar ook weer niet zo sterk dat de grote slagpennen geheel bruin zijn. Ook de borst en flankbevedering zal voldoende bruin phaeomelanine moeten bezitten.

Door het wegvallen van de eumelanine zal ook de oogkleur van de vogel veranderen in, zoals wij dat noemen, rood.

met band en de klaarpenn. Aanvankelijk kenden we australisch bonten alleen met band. Klaarpenn stonden ook wel in de standaard beschreven maar dan als een geselecteerde vorm uit hollands bont. Hoewel de australisch bonten en de hollands bonten aanzienlijk van elkaar verschilden bleek toch dat ook de australisch bontserie een klaarpenn kon voortbrengen die voldeed aan de standaard-eisen. Het betrof dan exemplaren waarbij het bont zodanig gereduceerd was dat de band op het lichaam helemaal verdween. Het omgekeerde deed zich ook voor namelijk een aanzienlijke toename van bontvorming op het lichaam. Wanneer dit regelmatig is en voorzien van een goede horizontale afscheiding, wordt deze vogel gekeurd als wit- of geelbuik. Bij de laatste wijziging van de standaard is de naam australisch bont komen te vervallen en spreken we in plaats daarvan over:

- dominant bont wit- of geelbuik.
- dominant bont met band.
- dominant bont klaarpenn.

De verschijningsvormen zeggen niet alles over de vererving, witbuikexemplaren kunnen jongen voortbrengen met band, klaarpenn kunnen witbuiken in hun nageslacht te zien geven enz. enz. Eveneens kunnen er tussenvormen ontstaan. Tijdens de keuring worden deze beoor-

deeld naar de vorm waarop ze het meest lijken, zodat zo min mogelijk strafpunten in mindering behoeven te worden gebracht. Zo zal de vogel op de afbeelding als witbuik gekeurd worden terwijl er toch op de onderzijde van het lichaam een blauwe vlek te zien is.

De variatie in verschijningsvormen roept vragen op. De wetten van de **erfelijkheid** lijken niet in overeenstemming met de grote verscheidenheid bij dominant bonten. Waar tot nu toe weinig rekening mee is gehouden zijn de mogelijke invloeden van "buitenaf", invloeden die we in de fokkerij samenvatten onder de naam **modificaties**. Een vergelijk met bomen maakt dit misschien wat inzichtelijk: Een eik zal een jonge eik voort brengen, dat gegeven is erfelijk vastgelegd. Hoe de boom er uiteindelijk uit zal zien is van veel factoren afhankelijk die weinig met erfelijkheid te maken hebben:

- staat de boom beschut of op een open vlakte?
- wat voor zomers en winters maakt hij mee?
- in wat voor grond staat de boom? enz. enz.

Bij dominant bonten kunnen soortgelijke processen een rol spelen.

In dat geval zal bont of niet-bont **erfelijk** bepaald zijn. **Modificaties** kunnen de mate waarin een vogel bont is bepalen.

Mogelijke voorbeelden hiervan:

- temperatuursverschillen tijdens het broedproces.
- kwaliteitsverschillen tussen de eieren.
- conditie verschillen bij de moedervogel tijdens het leggen.
- enz. enz.

Deze modificatie elementen zijn waarschijnlijk weinig te beïnvloeden. In de praktijk zijn echter wel een aantal handvaten aan te reiken om wat meer redelijk getekende vogels te fokken.

- gebruik zo min mogelijk vogels die niet symmetrisch getekend zijn.
- vermijd vogels waarbij keelstippen ontbreken (bontvorming op een ongewenste plaats).
- zoek vogels uit waarvan het bontpatroon zo regelmatig mogelijk is.

De vogel op de afbeelding is van een prima fysieke kwaliteit, massief, goede overgangen tussen lichaam, nek en kop. De stippen zijn mooi groot maar hangen iets "uit" het masker. Jammer dat de staart donker is. Over het geheel genomen toch een zeer behoorlijk getekende vogel.

Tekst: Arie Versluis

Foto: Bert Peters.

De bijkleur van deze kleurslag, de ondergrond dus, is dominant wit. Dominant wit is een gedeeltelijke beletter van de vetstofkleur, geel of oranje, en dat betekent dat er altijd nog wat aanslag in vleugels en staart aanwezig kan zijn. Dit mag echter maar minimaal zijn, liefst helemaal geen aanslag.

Kweekadvies

A) Zilverphaeo man maal een bruine pop die phaeo verervend is. Hieruit kan men zilverphaeo en phaeo mannen en poppen verwachten alsook zilverbruine en bruine mannen en poppen die phaeo verervend zijn. B) Phaeo man maal zilverbruine pop die phaeo verervend is. De uitkomst is gelijk als onder paring A genoemd. C) Bruine man die phaeo verervend is maal zilverbruine pop die eveneens split is voor phaeo. Ook hier een gelijk resultaat als onder A en B. Indien beide ouders in het bezit van de phaeofactor zijn, zullen de jongen daar-

uit te weinig bruin laten zien waardoor het marmeringspatroon sterk achteruit zo niet verloren gaat. Waar het de bijkleur betreft, indien beide ouders de dominant wit factor dragen, kan dat een lethale werking veroorzaken.

Beide kweekvogels moeten een goed bruinbezit tonen en als dat niet het geval is kan men daarvoor een klassieke bruine of zilverbruine vogel gebruiken.

Zoals u al wel gemerkt zal hebben, kan zowel de man als de pop split zijn voor phaeo; phaeo verervend wezen. Dit komt omdat de phaeo factor onafhankelijk vererft.

Veel voorkomende fouten.

Te veel of te weinig phaeomelanine in de rug, waardoor het marmerpatroon niet tot uiting komt. Te weinig bruin in flanken en borst. Te weinig bruin langs de veerranden. Vleugel- en staartpennen geheel voorzien van pigment. Rugdek te streperig. Pigment vangt niet direct boven de snavel aan. Bijkleur: Zilvertint niet

zuiver. Te veel aanslag in schouders, vleugel en staartpennen. Bijkleur in flanken, dijen, onderlichaam en/of borst te licht. Wat betreft de tentoonstelling benaderen de poppen het dichtst de standaard. Mannen bezitten over het algemeen te weinig bruin waardoor de marmertekening niet voldoende tot uiting komt, vooral op de borst, de flanken en boven de snavel.

Piet Verdult

De Buizerd

(Buteo buteo)

Tekst en foto's Andre Bruggeman

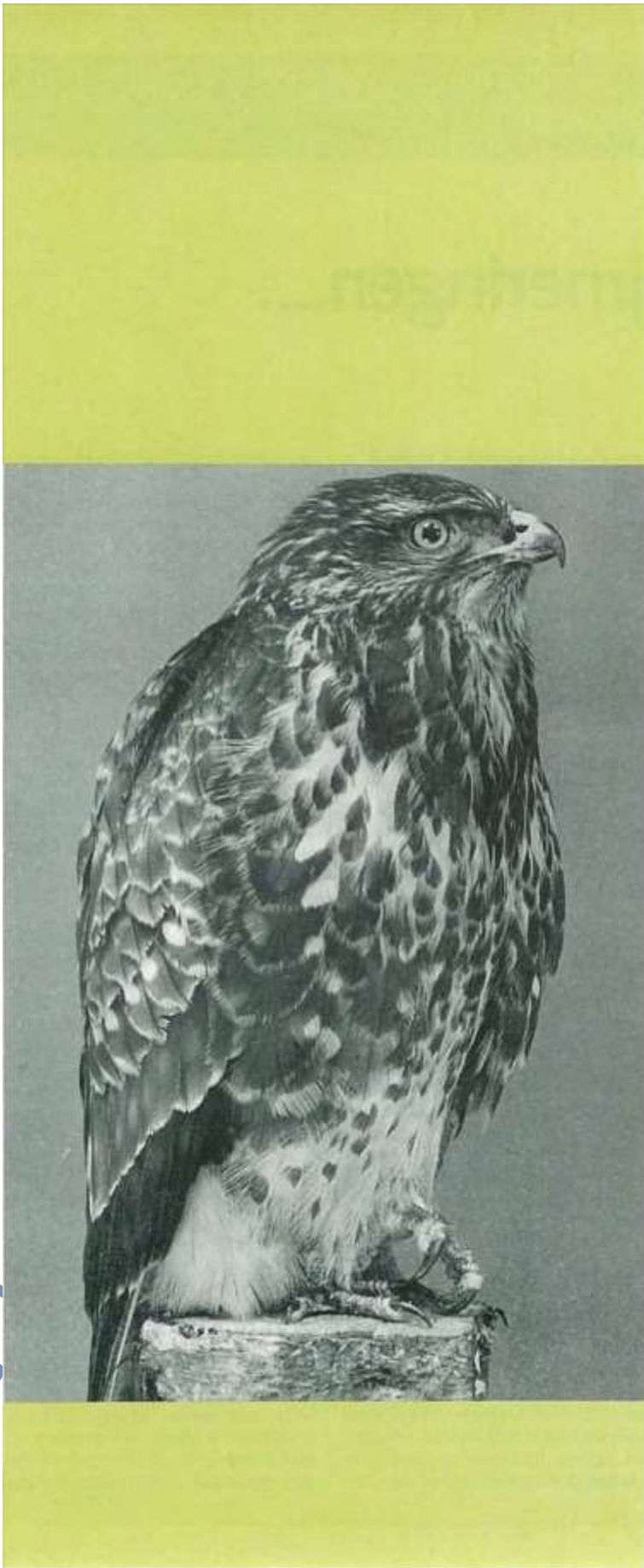
De buizerd is een bijzonder nuttige prooi-vogel, graag gezien door de agrarische bevolking omdat hij grote hoeveelheden ratten en muizen weet te verdelgen. Met deze hapjes brengen de vogels ook hun jongen groot en tevens staan er dan nog ruime hoeveelheden grote insecten op het menu. Samen een voedselpakket dat u misschien bij zulke grote vogels helemaal niet zou verwachten.

Hun vangtechniek lijkt veel op die van de torenvalk. Ze jagen op geringe hoogte en staan soms stil in de lucht om de prooi beter te kunnen lokaliseren. Dat 'stilstaan' noemt men 'bidden' en in die situatie gelijken ze op log uitzijnde torenvalken. Zien ze een prooi dan storten ze zich met stevig tegen de romp gedrukte vleugels in schuine richting naar beneden en met hun scherpe krachtige klauwen doden ze onmiddellijk hun prooi. Ook wordt er wel vanaf een uitkijplaats, hetzij vanuit een boom of nog wat lager gelegen obstakel, naar prooi geloerd, om daarna zonder merkbare inspanning en geruisloos in een rechte vlucht die te slaan. Hun grote ogen met een ontzettend scherp gezichtsvermogen welke wel eens worden vergeleken met die van de arenden, dragen tot een trefzekere prooi-verschalking bij.

De buizerd staat tevens bekend als aaseter en zo kan het wel eens gebeuren dat ze een dood aangetroffen vogel oppezelen. Een feit dat zich wel eens langs de autowegen voordoet. Ze zullen zeker niet trachten om een gezonde vogel te verschalken. Ze bezitten daarvoor niet voldoende wendbaarheid. Hierdoor zijn ze dan ook niet geschikt om afgericht te worden zoals dat met valken gebeurt.

Buizerds zijn goed aan hun vliegbeeld te herkennen. Ze kunnen urenlang met bijna onbewegelijke vleugels in een zweefvlucht rondcirkelen. Hun vleugels zijn breed en de staart is eveneens breed en afgerond. Tijdens het vliegen is het net of ze de kop ingetrokken houden. Vergeleken met andere prooivogels lijken buizerds zwaar te zijn. Ook laten ze wel tijdens hun vlucht over hun territorium een

miauwend geluid horen. Met andere prooivogels leven ze in tamelijke vrede, omdat ze zelf niets te vrezen hebben en omdat ze voor anderen ook geen voedselconcurrenten zijn. Ze jagen op wat op de grond loopt en vele andere prooivogels jagen op dat wat niet meer zo best kan vliegen.

Het verschil in sexen is voor de leek heel moeilijk te zien. Er zijn onder de buizerds nogal wat verschillen in verschijningsvorm. Zo zijn er heel donkere typen, daarnaast duidelijk bruinere exemplaren als ook die een veel lichtere kleur hebben. De vrouwtjes zijn groter van gestalte, zoals bij de meeste prooivogels. Hun lengte varieert van 51 tot 56 cm.

Buiten Europa komen buizerds bijna niet voor. Het zijn bewoners van vlakten en van bergstreken waar oude en hoge bospartijen voorkomen, meestal in de onmiddellijke nabijheid van akkers en graanvelden waar ze bijna zeker van voedsel zijn.

Het nest wordt gebouwd in een heel hoge boom en is omvangrijk. Een legsel kan bestaan uit drie tot vier eieren en die worden dan in een betrekkelijk lange tijd door het vrouwtje uitgebroed. De jongen worden volledig met witte dons geboren en beide ouders brengen ze met veel toewijding groot en verdedigen ook het nest.

Na een vele weken durende nestperiode, leren de jongen van hun ouders hoe ze een prooi moeten slaan.

Ze behoren tot de zeer nuttige vogels en dienen hoe dan ook beschermd te blijven. Het is ontzettend jammer dat de buizerd soms door onverstandige en gewetenloze mensen wordt aangezien als een havik en die vergissingen moeten ze dan met de dood bekopen. Heel erg!

U dient te weten dat alle prooivogels beschermd zijn, terecht, want ze zorgen voor een natuurlijke selectie waardoor alleen de beste en de sterkste dieren tot voortplanting kunnen overgaan.

Het is fascinerend om de buizerd te observeren.

Mijmeringen....

sel

Zaterdagmorgen 23 april. De wekker wijst half zeven. Voor de meesten op deze eerste vrije dag van het weekend een tijd om zich nog eens lekker om te draaien tussen de warme dekens. Ik verman me. Ik heb me voorgenomen een wandeling te gaan maken van zowat een uur. Mijn lange onderbroek laat ik op verzoek van mijn vrouw sinds vorige week in de kast. Het was toen fijn weer en op sommige dagen had ik zowaar al last van de warmte.

Op deze zaterdagmorgen kleeft ik me aan, maak een kop thee en luister naar het nieuws van 7 uur. Vervolgens begeef ik me naar mijn volière. Daar geniet ik bij het zien en horen van mijn vogels, zoals daar zijn de kneuter, sijs, vink, geelgors, distelvink en groenling. Uitgerust met potlood en papier trek ik er vervolgens op uit. Ik heb me voorgenomen alle soorten vogels die ik hoor of zie te noteren. Nauwelijks een paar passen buiten de deur wordt ik al gedwongen te blijven staan.

Bij de buurman tegenover zit een huis- mus op de dakgoot en vrijwel op hetzelfde moment hoor ik de turkse tortel, de spreeuw en de vink. Na dit snelle opont- houd begin ik aan mijn eigenlijke wandeling. Amper 50 meter verder en ik hoor de koekoek, de heggemus, de merel en de koolmees. Nu mis ik mijn lange onder- broek. De wind is schraal. Ik denk dat het licht gevoren heeft. Na circa 100 meter kom ik bij het bos. Ik zie de kouw en hoor de pimpelmees, winterkoning, ekster en tijf tjaf. Weer iets verderop zie ik de hool- duif en hoor ik de fitus, de kraai en in de verte een pauw die boven alles uit- schreeuwt. Een paar boerenzwaluwen flitsen over mij heen en ook hoor ik de fa- zant en de grote lijster. Dan hoor ik een geluid dat ik niet met zekerheid kan thuisbrengen. Ik denk dat het de braam- sluiper is. Ik nader een weiland dat giste- ren nog een kleurige aanblik bood door- de paardebloemen. Nu hangen de bloe-

men slap en ineengedoken. Oorzaak: er is over dit land "gegierd". Midden op deze akker zit een Kievit. Waarschijnlijk op zoek naar zijn nest dat onder de stront bedolven is. Aan het einde van de wei staat een plas water waarin een paar kwikstaarten rondscharrelen. Bij het zien van dit tafereel stel ik mezelf de vraag: "Is het geen wonder dat die nog leven?"

Een verschil tussen vroeger en nu, dat me telkens opvalt als ik in dit jaargetijde erop uit trek is dat vroeger in deze periode van het jaar de lucht als het ware vol was van vogelzang. Je had soms moeite de soorten te determineren uit de hoeveelheid aan geluiden die op je af kwam.

Vandaag de dag zitten er nog heel wat soorten, het aantal per soort is echter be- duidend minder. Sommigen zie je hele- maal niet meer zoals de kuifleeuwerik en de geelgors. Telkens opnieuw zet dit mij aan het denken en bekruipt mij de lust om de navolgende mijmeringen aan het papier toe te vertrouwen.

Als wij mensen de vogelsoorten die sterk teruglopen, zoals o.a. de kuifleeuwerik en de geelgors, niet gaan kweken, zullen deze binnen afzienbare tijd uitsterven. Mijns inziens is er nog slechts één manier om deze soorten in stand te houden en dat is: kweken in de volière. Zowel in ons land als in de ons omringende landen zijn zeer kundige vogelliefhebbers die zeer bekwaam zijn in het fokken van vogels. Deze mensen moeten ingeschakeld worden in de strijd tegen de dreigende uit- sterving van soorten als genoemde. Ze zouden zelfs gestimuleerd moeten worden. Snelheid is daarbij geboden want als we niet vlug zijn kan het niet meer. En de komende jaren zullen nog veel meer soorten bedreigd worden. Ook deze moeten in volières gefokt worden. Ieder jaar worden er duizenden en nog eens duizenden kanarie's, parkieten, zebra- vinken, japanse meeuwen etc. gefokt. Ik heb daar geen enkele moeite mee. Vo-

gels fokken is een fijne hobby en een goe- de vrije tijdsbesteding. Maar laat ons eer- lijk zijn. Van deze laatst genoemde vogels zijn er genoeg. Laat onze Europese vo- gels niet in de steek. Het mag niet zo ver komen, dat we straks in Europa enkel nog vogels hebben uit de tropen of die aan de andere kant van de wereld thuis horen.

Er moeten in de Europese volières buffer- voorraden komen van Europese vogels, zodat deze zodra de biotopen weer ge- schikt zijn kunnen worden uitgezet. Hopelijk lukt dit de volgende generatie. De huidige zal het niet meer lukken.

Laat de vogelliefhebber die nu in Neder- land illegaal goudvinken fokt naar voren komen. Legaliseer zijn vogelkweek want hij is ook in staat om geelgorsen en leeu- werikken te kweken.

Ik weet dat er in onze samenleving men- sen zijn die de vogelliefhebber niet gun- nen dat hij vogels houdt en kweekt. En juist deze mensen zullen er straks, en dat duurt niet lang meer, mede schuld aan dragen dat bepaalde soorten uitgestor- ven raken. In mijn hart ben ik erop tegen om vogels uit de natuur te halen, maar als ik eerlijk ben moet ik toegeven dat het soms "Beter leven in de volière" is dan in de vervuilde natuur". Het uit de natuur halen is ook niet nodig. Wat nodig is is de liefhebber te stimuleren en goede voor- lichting te geven. Sommige soorten, die nu nog verboden zijn, moet men hem laten kweken. Alle jonge, in de volière gefokte, vogels zouden voorzien moeten worden van goed passende voeding. Dit behoeft geen problemen op te leve- ren.

Wij beschikken over een goed ringen- systeem. Enkel moet voor iedere soort de juiste maat worden gebezigd. Er zullen altijd mensen blijven, die proberen de zaak te beduvelen. Dat kom je overal te- gen, niet alleen in de vogelsport. Maar

De

we zeggen toch ook niet "Laten we geen geld meer maken omdat er vals geld wordt gemaakt". Dus moeten we altijd proberen te kiezen voor de beste oplossing. En de beste oplossing om de Europese vogels te behouden is naar mijn oprechte overtuiging ze te fokken in voliëres. Een andere mogelijkheid zie ik niet. De vervuiling gaat immers verder. Denk maar aan het drinkwater voor onze vogels die drinken uit dakgoten en uit plassen die op en langs wegen blijven liggen. Denk aan de herbiciden en insecticiden die gebruikt worden. Denk aan ruilverkavelingen, aan monoculturen in de landbouw, aan kerncentrales en aan olietankers om maar enkele voorbeelden aan te halen. Voor ieder soort dreigen wel ergens problemen. Te veel om allemaal op te noemen.

Als men zich in Amerika de vorige eeuw gerealiseerd had, dat de Amerikaanse trekduif door de jacht erop zou uitsterven, zou men onmiddellijk gestopt zijn met die jacht. Eens trok deze duif met miljoenen van het zuiden naar het noorden en omgekeerd. Door intensief jagen is ze volledig uitgestorven. Hetzelfde lot dreigen onze leeuwerik en geelgors te ondergaan. Tenzij... ja tenzij men tijdig inziet dat er iets moet gebeuren!

Het zou een ramp zijn om de zang van de leeuwerik en het trillende geluid van de geelgors in het Nederlandse landschap te moeten missen. En toch: de dreiging is vele malen groter dan de meesten beseffen.

Willen we ook de na ons komende generaties nog kennis laten maken met deze ichitterende vogeltjes dan zullen we NU n moeten grijpen. Verder uitstel is onverantwoord.

Goede contacten met natuurbeschermingsgroepen zijn noodzakelijk. Samen moeten we oprecht zoeken naar de beste oplossingen.

Vog een laatste noot van zeer persoonlijke aard. De grote tuin, onze natuur waar

in wij mogen wandelen hebben wij naar mijn gevoel van God gekregen.

Ik ben hem dankbaar dat ik dit zo mag voelen, want in die grote tuin voel ik mij gelukkig, en ik weet dat heel veel mensen er net zo over denken.

Laten we met zijn allen, ieder met zijn of haar eigen talent, ervoor zorgen dat die tuin schoon blijft.....

Th. Cox, Waalre

KALENDER 1988

De withalsreiger

De naam voor deze reiger is uitstekend gekozen, want zowel de witte kop als de hals steken duidelijk af tegen het overige donkere verenkleed. Deze vogel heeft domicilie in grote delen van Australië en Tasmanië, althans in oorden waar de biotoop geschikt is.

Buiten de broedtijd leven deze reigers veelal solitair oftewel alleen, maar soms ziet men ze in paartjes of in kleine groepjes, iets wat overeenkomt met onze Blauwe reiger. Het voedsel van de withalzen bestaat uit allerlei kleine vissen, reptielen, zoetwatermossels en andere weekdieren, kikkers, waterinsekten en kleine zoogdieren. Deze worden bemachtigd in moerassen en ondiepe wateren, langs de oevers van rivieren en andere waterlopen.

Over het algemeen zijn deze reigers erg zwijgzaam. Worden ze evenwel opgeschrikt, dan laten ze een hees gekrijs horen. In de broedtijd zijn ze echter luidruchtig. In de kolonies worden allerlei keelgeluiden uitgestoten, iets waar onze reigers ook een handje van hebben! Als nestplaats wordt geboomte geprefereerd en dan bij voorkeur op moerassige plaatsen of streken, die onder water zijn gelopen. Vaak broeden in dezelfde kolonie ook aalscholvers en lepelaars.

De toekomstige kinderkamer is een tamelijk grote, compacte massa van takken en twijgen. Een voltallig legsel bestaat meestal uit vier eieren. Ze zijn glad, vrijwel zonder glans en licht groenig blauw van kleur. De broedperiode valt in het Australische voorjaar, dus in de maanden september tot januari.

De wetenschappelijke benaming van deze reiger is *Ardea pacifica*, dat letterlijk vertaald betekent "Pacifische reiger". Er zijn auteurs, die de withals onderbrengen in het geslacht *Notohyx*, dat "zuidelijke reiger" betekent. Ik trof deze naam aan in "What bird is that?" van Neville W. Caley. Deze naam wordt echter niet meer gebezigd in "The complete Birds of the World" en "A checklist of the Birds of the World".

Meindert de Jong

usel

Indische, Ganges- of Tuinbrilvogel

(*Zosterops palpebrosa palpebrosa*)

prof. dr. Anthonie Stolk

Bij de hofmakerij van de tien centimeter lange Indische, Ganges- of tuinbrilvogel kan het vrouwtje vrij agressief worden. Het mannetje is daarvan maar al te goed op de hoogte en heeft voor die vervelende voorvallen altijd wat voedsel bij de hand. Echt bang voor zijn partner is hij wel niet, maar het lijkt hem in die situatie toch blijkbaar beter om in vredesnaam maar de wijste te zijn. Bij het benaderen van het vrouwtje gaat hij dan ook uiterst voorzichtig te werk. Behoedzaam trippelt hij zijdelings langs de tak, waarop het vrouwtje is gezeten, en rust hij daarbij niet voordat hij gezellig naast haar zit.

Gewoonlijk verwaardigd zij hem echter met geen enkele blik en daarom ziet hij zich genoodzaakt om haar aandacht te trekken.

De manier waarop hij dit doet is bijzonder elegant en verrassend. Als een turner aan de rekstok slaat hij enige malen achterover om de tak en blijft dan met de buik omhoog direkt onder haar hangen. Komt het vrouwtje hiervan onder de indruk, dat kan ze hem met de snavel in de zachte buikveren kroelen en daarmee blijkt het pleit voor het mannetje gewonnen te zijn. Zoals wij persoonlijk ondervonden kan het ook heel anders gaan. Het vrouwtje kan woedend worden en dan bedreigt ze de duidelijk op bijval wachtende acrobaat met wijdgeopende snavel. Ziet er werkelijk heel indrukwekkend uit en ze lijkt op een katje om niet zonder handschoenen aan te pakken.

In dit geval zwaait het mannetje bliksemsnel omhoog om zijn snavel in haar geopende bek te steken. Hij geeft voedsel aan haar op de wijze zoals de ouders dit aan de jonge vogels doen, wat uit de kokhalzende bewegingen is af te leiden. Dit blijkt inderdaad een kalmerende invloed op het vrouwtje te hebben. Valt het met de woede van het vrouwtje nogal mee en dreigt ze alleen met gesloten snavel, dan volstaat het mannetje ermee om de punt van zijn snavel met die van haar aan te raken. Daarbij laat hij zijn tong een stukje in de snavel van het vrouwtje glijden. In zo'n geval kan een kalmerende symbolische kus worden gegeven, maar het

moet volgens onze waarnemingen zeker niet onmogelijk worden geacht dat onder die omstandigheden ook voedsel wordt verstrekt. Een fraai voorbeeld van de ingewikkelde onderlinge communicatie die bij de hofmakerij kan worden verwacht en daarbij een belangrijke rol heeft te vervullen.

Het nestelgedrag van de Indische brilvogel komt in grote trekken met dat van de andere brilvogels overeen. De vogels leven in groepsverband, maar aan het begin van het broedseizoen valt de troep uiteen. De trillers die de mannetjes dan laten horen, blijken welluidend en verdragend te zijn. Het diepe komvormige nest wordt gewoonlijk aan twee takken opgehangen en heeft een doorsnede van ongeveer vijf centimeter. Als bouw materiaal worden grashalmen en korstmoss gebruikt, die met spinnewebben stevig met elkaar worden bevestigd. De bekleding bestaat uit zacht gras, schapewol en kapok. Het legsel bestaat uit twee tot vier lichtblauwe eieren, die iets langer dan tien dagen door beide ouders bij toerbeurt worden bebroed. Daardoor hebben ze met hun verwanten de kortste broedduur van alle vogels. Gewoonlijk twee broedsels per jaar. De jongen blijven negen tot dertien dagen op het nest en kunnen dan vliegen. Ze worden door beide ouders met rupsen gevoerd, die in de

snavel al tot pulp worden gemaakt. Na het uitvliegen blijven de jongen nog twee tot drie weken lang bij de ouders.

Het voedsel van de volwassen Indische brilvogels bestaat uit insecten, honing en vruchten. De insecten worden tussen bomen en struiken gevonden: vliegende termieten, rupsen en bladluizen. Om vruchtvlees en honing op te sloppen is een doelmatige borstelachtige tongpunt aanwezig. Daarvoor wordt de puntige snavel door de basis van een bloem (hi biscus bijvoorbeeld) gestoken, waarna met de tong de honing en het vruchtvlees behendig kunnen worden opgelikt. Op een dergelijke wijze wordt zacht fruit zoals bessen, druiven, vijgen en papaya's behandeld. De vogels prikken door de schil of het velletje heen en zuiger vruchtvlees en sap op. Van elke vrucht wordt slechts een beetje opgegeten er als gevolg daarvan wordt grote schade aan de oogst toegebracht. Door het ope teren in grote groepen wordt het uiter aard nog erger gemaakt. Plaatselijk kar soms van een plaag worden gesproken en hoe hard dit ook ons in de oren klinkt in zo'n geval schijnt afschieten de enige oplossing te zijn. Wel staat hier tegenover dat door hen ook grote aantallen schadelijke insecten worden gegeten er als gevolg daarvan hebben ze ook voor de mens een niet te onderschatten economisch nut dat wellicht ruimschoots opweegt tegen de aangerichte schade. De Indische brilvogel komt in groepen voor van drie tot twintig stuks en soms zelfs van ongeveer honderd exemplaren. Gemeenschappelijk wordt tussen bomen en struiken naar voedsel gezocht, waarbij de dieren door zacht geroep contact met elkaar houden. Vliegt een vogel roepend uit een boom, dan volgt de rest in eer lange rij. Dit kan in alarmsituaties gebeuren, maar absoluut noodzakelijk is het niet: men doet het ook als er geen vuiltje aan de lucht is. De behoefte aan ge

meenschap is zo groot, dat ze op de gemeenschappelijke slaappleaatsen vaak tegen elkaar aangedrukt gaan zitten, waarbij ze graag elkaar verzorgen en de veren poetsen.

De Indische brilvogel is uitstekend in de volière te houden. Kan ook met kleinere vogels samen worden gebracht, heeft een uitgesproken vriendelijke aard en is beweeglijk. Al met al een vogel om met plezier naar te kijken en zijn gedragingen gade te slaan. De inleiding van dit artikel geeft een goed voorbeeld van dit gedrag. Wordt ook spoedig tam. De zang mag niet zo luid zijn, maar is melodius. De acclimatisatie levert gewoonlijk geen moeilijkheden op. Nieuwsgierig als ze zijn, houden ze ervan om alles te onderzoeken, ook nieuw voedsel. Fruitvliegjes worden in hoge mate geapprecieerd, reden waarom het sterk aanbeveling verdient om een kweek op te zetten. Verder geeft men hem behalve het universeelvoer meelwormen en vruchten. Merkwaardig genoeg is hij verzot op pinda-kaas en gewoonlijk wordt soyameel ook aanvaard. Kan in de zomermaanden in de buitenvolière. Men doet er goed aan om bij de beplanting insektenlokkende struiken te gebruiken, zodat de vogel op de insektenjacht kan gaan. Met enige goede wil en moeite is de Indische brilvogel in de volière tot voortplanting te brengen. In gevangenschap kan het kleurpatroon wat teruglopen en het oog daarop vormt de zang van het mannetje de enige aanwijzing voor het geslacht. Komt in elf ondersoorten voor van Voor-Indië en Afghanistan via Java en Sumatra tot de Kleine Soenda-eilanden. De bekendste ondersoorten zijn de Chinese brilvogel *Zosterops palpebrosa simplex* en de Japanse brilvogel *Zosterops palpebrosa japonica*. Signalement van de Indische brilvogel: Groengele tot olijfgroene bovenkant, onderkant geel met grijs tot grijsachtig. Middelste deel van de borst en keel geel. Witte oogring rond het oog, waaraan de naam is te danken. Sanke lichtgebogen snavel, die zwartachtig is gekleurd. Zwartachtige staart en slagpennen. De poten zijn donkergrijs en de ogen geelachtig grijs. Het vrouwtje heeft in principe hetzelfde verenkleed, alleen wat donker.

De elf centimeter grote Japanse brilvogel wordt gekenmerkt door citroengele onderstaartdekveren, keel en kin. De verdere onderdelen zijn isabelkleurig met een bruinachtige waas.

Bij de Chinese brilvogel zijn de kop en halszijden heldergroen. De teugels zijn zwart. Onderstaartdekveren kin en keel geel. Lengte 10,5 centimeter.

Al met al is de Indische brilvogel echt een soort, waarmee heel wat te beleven is.

Het menu van de Kromsnavel

Dat de parkietachtigen de sterkste groep vogels is, kan niemand ontkennen, maar wat bij de tropen als vanzelfsprekend wordt geacht, wordt bij de parkieten vaak niet aan gedacht. Want zouden wij ons wat meer verdiepen in het gedrag van deze kromsnavel in de vrije natuur, dan zal blijken dat ze zeker een niet minder gevarieerd voedsel opnemen als diverse tropische vogels.

Met andere woorden, wij doen deze vogels soms veel te kort, vandaar dat ze het in de kweektijd toch nog wel eens af laten weten.

Veelal wordt parkieten een gemengd zaadmengsel verstrekt wat eigenlijk gezien moet worden als hun basisvoedsel. Daarnaast worden er bladknoppen, bloesems, noten, bessen, enz. opgenomen en wat men zeker niet had verwacht: in de vrije natuur worden er ook insecten en larven genuttigd.

Uiteraard is dit alles nu niet direct mogelijk in onze volières, maar geregeld wat fruit of groente verstrekken is zeker aan te bevelen.

Ook op verse wilgentakken zijn ze verzot en houdt ze aktief.

Eivoer kunnen wij ze het gehele jaar door verstrekken.

Men kan dit zelf maken, maar ook hetgene wat in de handel verkrijgbaar is, is prima. Eivoer geeft extra kracht tegen koude weersomstandigheden, het is nodig voor de groei en in de rui-periode voor hun nieuwe verenpak. Vooral in de kweektijd, als de jongen moeten groeien,

hebben deze veel behoefte aan eiwitten. Gekiemde zaden kan men het gehele jaar door in beperkte mate verstrekken en in de kweektijd wat meer. Hierbij nog vermeld, dat de zaden echt geen 24 uur voorgeweekt hoeven te worden, men kan volstaan met 10 à 12 uur, daarna in een zeef of desbetreffende kiembakken uit laten druipen, warm zetten en na ± 24 uur zullen de witte kiempuntjes te zien zijn. Deze kiemen niet groter laten worden als 1 à 2 mm. Tijdens dit kiemproces de zaden enkele keren schoonspoeien. Nog een laatste simpele aanvulling is een plakje oud brood, de meeste parkieten zijn er verzot op.

Naast al dit voedsel mogen kiezelsteentjes voor het vermalen van hun voedsel in de maag, zeker niet ontbreken. Grit en sepiaschalen zijn bedoeld voor de kalkbehoefte, welke worden opgenomen voor beendervorming en het vervaardigen van de eierschaal.

Uiteraard mag drinkwater nooit ontbreken en baden doen de meesten ook graag of ze laten zich in een regenbui flink nat worden.

Wij moeten onze fantasie wel eens wat laten werken. Door wat extra verzorging wordt de betrokkenheid met die prachtige kromsnavel ook groter en dat is toch wat u allen graag wilt; echt bezig zijn met de hobby.

Piet Buijsman

ysel

30 JAAR VOGELST

Het was dit jaar, dat de afdeling "De Vogelvriend" op Curaçao voor de 30-ste keer haar clubtentoonstelling hield. Plaats van handeling: het landhuis "Habaai" op Otrabanda.

Voor een Nederlandse keurmeester is het niet alleen een hele eer om zo'n keuring te mogen verrichten, het is uiteraard ook een bijzondere belevenis!

Vandaar dat ik de lezers van "Onze Vogels" graag eens wil uitleggen wat een vogelkeuring op Curaçao inhoudt. Te beginnen met een stukje aardrijkskunde. Curaçao, ofwel Korsou zoals de eigen bevolking zegt, is een schitterend eiland in de Caribische Zee. Met Aruba en Bonaire vormt het de zogenaamde benedenwindse eilanden, die dicht tegen het Zuidamerikaanse continent liggen. Het eiland Curaçao heeft een rotsige ondergrond. Het is in hoofdzaak opgebouwd uit vulkanisch gesteente en uit versteend koraal.

Het eiland is 60 km lang. De grootste breedte is 15 km en in het midden is het eiland vrij smal, slechts 5 km. De bevolking bestaat in hoofdzaak uit mensen met een donkere huidskleur. De voertaal is het Papiamentu, maar nagenoeg alle inwoners beheersen ook het Nederlands. Op Curaçao leven ongeveer 175.000 mensen.

De vogelsport is er erg populair, maar om deze hobby in verenigd verband uit te oefenen zien nog te veel Curaçaoenaren niet zitten. Gelukkig is er een categorie bewoners die wel inziet dat de hobby veel waardevoller wordt wanneer zij met anderen wordt gedeeld. Deze 150 mensen hebben zich aangesloten bij de afdeling met de Nederlandse naam "De Vogelvriend", een club die reeds in 1955 werd opgericht en is aangesloten bij onze eigen NBvV. Behoudens twee onderbrekingen heeft deze afdeling ieder jaar een vogelshow georganiseerd. Tot 1984 deed men dit op een eigen manier. Enige gerespecteerde kwekers brachten een zekere rangschikking in de tentoongestelde vogels en bepaalden op die manier de prijzen.

Sinds 1984 heeft de club echter steeds een gediplomeerd keurmeester uit Nederland aangetrokken. Dat dit een dure aangelegenheid is behoeft geen betoog. Zonder de nodige sponsors zou dit ook niet lukken.

Het was reeds voor de derde keer dat ik een keuring op Curaçao mocht doen. En omdat het een jubileumshow was (30-ste keer) hadden ze er wel wat bijzonders van gemaakt.

Met spandoeken, door de krant en zelfs via radio en televisie werd de "Show di Para" aangekondigd.

Na een rechtstreekse vliegtocht van 10 uur (be)landde ik op zondag 20 maart op Curaçao.

Maandag, dinsdag en woensdag keurde ik de vogels. En het waren er veel. Niet alleen hadden de eigen leden flink ingezonden, er was ook een behoorlijk aantal van een naburige vereniging uit Venezuela.

Tijdens de keuring beschikte ik over het zuiverste daglicht, want de keurtafel stond.....buiten!

En de temperatuur mocht er ook zijn, met 35 graden in de schaduw!

Maar er was veel zorg besteed aan de t.t.vogels. En dan is het voor een keurmeester altijd een waar genoegen om tot een beoordeling te komen. Zo ook hier. Veel vogels eindigden hoog in de punten. De marge lag tussen 83 en 91 punten. Uiteraard ook hier een breed middenfront met 86 en 87 punten, maar toch ook veel in de betere klasse met 88 en 89 punten. En maar liefst 18 vogels die 90 en 91 punten scoorden. Zoals gezegd: een waar genoegen om zo'n collectie te mogen keuren.

Donderdag en vrijdag heb ik mede geassisteerd bij de rondleiding van maar liefst 1000 schoolkinderen!

Op zaterdagmorgen 26 maart was het dan zover: de opening. Met muziekkorps, volkslied, een toespraak van minister president Don Martina en het loslaten van postduiven.

En toen kwam het publiek! De propaganda vooraf was niet voor niets geweest, want er kwamen die zaterdag en zondag 2000 betalende volwassenen en nog eens 1100 kinderen. Met de schoolkinde-

ren erbij trok de show dus 4100 bezoekers. Iedereen was dan ook dik tevreden. Grote kampioen en winnaar van het bondskruis werd Nelson Rodriguez met een donkergroene agapornis roseicollis. De andere kampioenschappen in de eigen kweek werden als volgt gewonnen. Zowel bij de jap. meeuwen als de zebra-vinken: E. Arends, tropen EK: M. Marten, tropen OK M. Joubert, grasparkieten: J. Daal, duiven en kwartels C. Hooi, terwijl jeugdlid Eric Hu-A-Ng alle groten de baas was met z'n e.k. gepareld valparkiet. Zie bovenste foto.

De andere jeugdprijzen waren voor Guillermo Henriquez en Harvey Daal.

De week na de tentoonstelling hield ik nog een lezing met dia's en bezocht ik de vogelverblijven van diverse leden. Ook liet men mij weer mooie gedeelten van het eiland zien. Vooral de tocht naar Oostpunt was voor mij een openbaring: ik waande mij er op een andere planeet. Geen wonder dat ik ook nu weer te weinig diarolletjes had meegenomen.

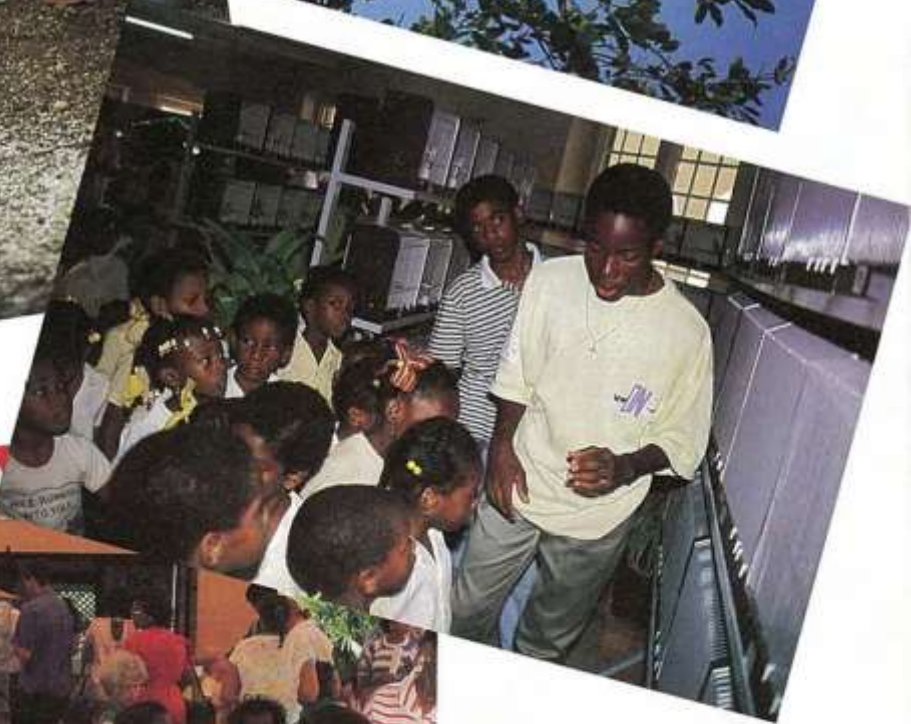
Want waar krijg je de kans om de groene kolibri in de vrije wilddaan te fotograferen? Of de Ala Blancadui? Veel geluk had ik ook, dat ik de beide vogelsoorten uit het embleem van de club, te weten de Oranje Troepiaal en de Aratinga Pertinax, samen in één boom op de dia mocht vastleggen. Zie de foto's.

Zo kon ik weer 300 dia's aan mijn bestaande serie over de Antillen toevoegen. Op 1e paasdag, 3 april 1988, was ik weer thuis. Wel een beetje moe, maar zeer, zeer voldaan. Ik dank mijn vrienden in de Caribiën voor het aangename verblijf dat ik in hun midden mocht hebben.

Tenslotte nog dit. De leden op Curaçao zijn stuk voor stuk goede vogelliefhebbers, zij beschikken over veel vogelkennis, maar het ontbreekt hen aan een ding: zij snakken naar informatie over het verenigingsgebeuren van vogelclubs in Nederland. Hoe regelen wij onze vogelzaken en hoe vullen wij onze verenigingsavonden? Hier zou men graag wat meer inzicht in willen hebben. Daarom zou ik de afdelingen met een eigen cluborgaan willen oproepen eens een exemplaar te sturen naar sekretaris J. Daal, Kaya Tentalaria 10, Curaçao, Ned. Antillen, zodat deze voor verspreiding onder de leden aldaar kan zorgen. Het kost u slechts f 1,15 en u doet er de mensen op Curaçao een groot plezier mee! Namens hen zeg ik u alvast: Masha Danki....

Wiebe Tolman

OW OP CURAÇÃO

use!

De

Spruw en aspergillosis

Frater Roger Willems.

Deze twee ziekten, die waarschijnlijk dezelfde oorzaak hebben, zijn te weinig gekend door de vogelliefhebbers.

Men noemt ze weleens twee vormen van éénzelfde ziekte.

Ze worden veroorzaakt door schimmels en zijn dan ook vooral 'n ziekte van de wintermaanden, vanwege 'n grote vochtigheid en slechtere verzorging.

Door 'n goede hygiëne in onze vogelruimte krijgt deze ziekte gewoon geen kans. Vooral 'n degelijke ventilatie is van 't allergrootste belang, want dit voorkomt de schimmelvorming.

Bekend is dat schimmels zich – juist als paddestoelen – voortplanten door kleine zaadjes, die wij sporen noemen.

Deze sporen zweven vrij rond in de lucht en zetten zich neer waar ze 'n geschikte voedingsbodem vinden. Bij onze vogels zetten ze zich meestal af op de slijmvliezen van bek en keel, maar ook – en dat is erger – op de slijmvliezen van de longen. Op die plaatsen ontstaan dan schimmelwoekeringen en die veroorzaken dan de bovengenoemde ziekten: spruw en aspergillosis.

Ik hoor al de opmerking: "Deze sporen zweven toch ook buiten rond!" Dat is inderdaad zo, maar door 'n regelmatige luchtverversing krijgen deze schimmels gewoon geen kans om te ontwikkelen. Ook de zuurstof in de lucht en 't afweermecanisme van 't dierlijk lichaam helpen mee om deze schimmels uit 't lichaam te verwijderen.

Als 't buiten koud is, sluiten we de vogelruimte goed af, uit bezorgheid voor onze vogels, maar we vergeten dat er hierdoor ook geen ventilatie meer is en 't vochtge-

halte te groot wordt. Controleer dus regelmatig dit vochtgehalte door middel van 'n hygrometer. Buiten de broedperiode mag 't vochtgehalte kleiner zijn bijv. $\pm 50\%$.

Laat ons eerlijk zijn, de grootste schuldige van deze twee ziekten is de verzorger zelf, die in de winterperiode liefst niet te lang in de koude vogelruimte verblijft. Zijn dagelijkse zorgen beperken zich dan bij velen tot even kijken of er nog water in de drinkbekers is en wat zaad bijdoen als 't moet. Onder die drinkbakjes is 't meestal vochtig en daar tieren de schimmels weelderig. Ook op 't vochtige mest kweken deze schimmels volop. Miljoenen sporen zweven er rond en worden door de vogels ingeademd; 't zal u dan wel niet verwonderen dat dit op den duur ernstige longletsels als gevolg heeft. Dit wordt nog bevorderd door overbevolking en een te kleine ruimte waarin de vogels in de winter samenhouden.

We spreken van spruw als de schimmelwoekeringen zich in de krop of de neusgaten bevinden. De vogels zitten dik en er is vaak diarree bij. In ernstige gevallen ziet men de schimmeldraden uit de neus naar buiten komen.

Onze eerste zorg moet zijn: de vogelkooi grondig schoon maken en vers schelpengrit op de bodem strooien. Men doet wat zuiveringszout of 'n licht ontsmettingsmiddel in 't water. Men penseelt 't aange-tast gedeelte met 'n daartoe bestemd ontsmettingsmiddel.

Aspergillosis is moeilijker te genezen omdat de ziektehaarden in de longen niet zomaar te bereiken zijn. Men doet weleens enkele druppels jodium in 't water,

maar bij ernstige aandoeningen helpt ook dat niet meer.

Aangetaste vogels zitten dik en kunnen moeilijk ademen. Dit doet weleens de verkeerde diagnose stellen nl. dat ze de pokziekte hebben.

Het ademen gaat gepaard met 'n piepend geluid en 't kan soms weken duren alvorens de vogel sterft. Aspergillosis geneest maar zelden omdat men de haarden niet zomaar kan bereiken, zoals ik reeds zei.

Toch hoeft er geen enkele vogel te sterven aan spruw of aspergillosis, want deze ziekten kunnen voorkomen worden, mits de nodige hygiëne in acht te nemen.

't is heel eenvoudig en vraagt geen aparte kennis.

Let alleen op de volgende punten:

1. Hou de kooibodem zuiver en droog.
2. Zet de eet- en drinkbekers niet steeds op dezelfde plaats, want dan vormt zich schimmel rond 't bakje. Ververs 't zaad regelmatig en gooi niet telkens 't verse zaad op 't oude. Er ontstaat dan 'n zaadkoek, waar de schimmels 'n ideale groeiplaats vinden.
3. Zorg voor 'n goede ventilatie in de vogelruimte. Waarom niet stofzuigeren of met 'n natte dweil stofvrij maken als dit kan in plaats van stof op te jagen met vegen.
4. Geef nooit voer dat muff is of vochtig heeft gestaan. Ruim elke dag 't oude groenvoer op!

Dat is alles!! Aspergillosis is dus gemakkelijk te voorkomen en er is helemaal geen besmettingsgevaar.

Mountain Breeze Negatieve Ionen Generator

Speciaal ontwikkeld voor toepassing in vogelverblijven!

De enige Ioniser die op veiligheid is getest door TNO en op goede werking door de universiteit van Utrecht.

Ook te bestellen via uw dieren speciaalzaak

Voor informatie bel of schrijf naar:

Alg. dealer

Sconser Sun
Straat 6,
6031 EM Nederweert,
Telefoon: 04951-31810

Alg. dealer

Firma Krutzer Electro
Vroenhof 7,
6301 ND Valkenburg (L),
Telefoon: 04406-40458

Importeur:

STT
Postbus 20015
8202, AA Lelystad
Tel. 03200-50688* bgg. 50420

*
v.a.159,-
*

Geslaagde kweek met de Purpergaai

(*Cyanocorax cyanomelas*).

De Purpergaai behoort tot de familie van de kraaiachtigen (Corvidae). Het leefgebied strekt zich uit van Zuidoost-Peru tot Noord-Argentinië. Het geluid dat hij voortbrengt lijkt veel op dat van onze grote kraai. Volgens de door mij geraadpleegde literatuur bestaan er geen ondersoorten van de purpergaai. Wel bestaan er soorten die er enigszins op lijken. De grootte van deze gaai ligt tussen de afmetingen van de kraai en kauw in. De vogel heeft een grijszwarte kop en borst. Het rugdek, de buik en de staart zijn grijsachtig met een paarsachtige tint. Wanneer de gaai in het zonlicht zit komt de paarse kleur het best tot uiting. De onderzijde van de staart is zwart. De poten en de snavel zijn eveneens zwart. De oogkleur is zwartbruin. Eind 1985 zag ik bij een importeur, dat er zich bij een zending pas ingevoerde Pluiskapgaaien twee gaaien van een andere soort bevonden, die ik niet kende. Het waren nog erg jonge vogels. De ene vogel was wat fors van postuur dan de andere. Daarom achtte ik de mogelijkheid dat het hier een koppel betrof groot en besloot ik ze te kopen.

De eerste reactie van een vriend was dat het wel jonge kauwen leken. Op dat moment was het nog vrij onzeker om welke soort het ging.

Pas toen de gaaien door de rui heen waren, was het zeker dat het Purpergaaien waren. Purpergaaien blijken dus in hetzelfde gebied voor te komen als de Pluiskapgaai en worden waarschijnlijk ook wel tegelijk gevangen. Omdat de winter van 1985/86 zeer streng was, werden de nieuwe aanwinsten in een grote papegaaienkooi op zolder gehuisvest.

Aanvankelijk was de ene kreupel en trok met een poot. Waarschijnlijk is deze blessure te wijten geweest aan het feit dat de vogels bij de importeur in een kooi met ijzeren zitstokken zaten. Een houten stok is voor een vogel die er op neerkomt minder hard.

De eerste week heb ik ze een keer antibiotica gegeven. Ze bleken echter kerngezond te zijn.

Als voedsel werden los universeelvoer, Claus (bruin III), muizen, gehakt, kippen-

zaad, ongebrande pinda's en meelwormen verstrekt. Ze verkeerden al snel in een uitstekende conditie en werden spoedig tam. Daardoor waren ze ook gemakkelijk te observeren. Zodra meelwormen of vlees verstrekt waren, liet de kleinste van de twee zich door de grootste voederen en bedelde dan om voedsel zoals een pas uitgevlogen vogel doet. Daaruit trok ik de conclusie dat het wel zeker een koppel zou zijn. Enkele weken later waren de rollen echter omgedraaid en werd de grootste door de kleinste gevoederd. Daardoor begon ik er toch aan te twifelen of het wel een koppel zou zijn. In feite had ik die zekerheid pas toen er bevruchte eieren in het nest lagen. De

Tekst: P. Voets

Foto: A. de Bruijn

kleinste van de twee bleek toen de man te zijn, maar nu loop ik te ver op de zaak vooruit!

In het voorjaar van 1986 werden de beide vogels in een buitenvolière met een bodembedekking van grondzand gehuisvest. De afmetingen hiervan zijn 3,20 x 1 x 1,80 m hoog. De buitenvolière geeft tevens toegang tot een kleine binnenkooi, waar het voedsel verstrekt wordt en de vogels bij slechte weersomstandigheden kunnen schuilen. In de volière is geen beplanting aanwezig. Dat jaar vertoonden de vogels geen enkele broedneiging. Kennelijk hadden ze tijd nodig om te acclimatiseren. De daarop volgende eveneens strenge winter kwamen ze zonder problemen door.

In het voorjaar van 1987 heb ik een oud eksternest in de buitenvolière geplaatst en er ook een nestbak opgehangen.

De afmetingen van de nestbak zijn 25 x 25 x 20 cm diep. Aan de buitenkant van de nestbak had ik coniferen- en berketakken aangebracht, zodat deze nestgelegenheden enigszins aan het oog onttrokken werd. Als nestmateriaal werden berkentwijgen, kweekgras, fijn straatgras, mos en fijne plantenwortels verstrekt.

Half april begonnen de vogels al met takjes te slepen en ze braken het oude eksternest volledig af.

Begin mei ontdekte ik echter dat er in de nestbak een vrij slordig nest was gebouwd. Van binnen was het afgewerkt met straatgras en plantewortels.

Op 7 mei bleken er bij controle drie blauwgroene eieren met donkerbruine vlekken in het nest te liggen, die qua grootte overeenkwamen met het ei van een ekster.

De eieren werden circa 18 dagen alleen door de pop bebroed. De man voorzag haar daarbij regelmatig van voedsel. In die periode heb ik de pop vrijwel nooit van het nest gezien.

Zo luidruchtig als ze tevoren waren, zo stil waren ze nu.

Toen de pop op 27 mei even van het nest af was heb ik snel gekeken wat er in lag. Het bleken vier naakte jongen te zijn, waarvan er twee een stuk groter waren dan de andere twee. Ze hadden een donkere huidskleur. Op 1 juni heb ik de beide grootste jongen met 7 mm ringen geringd die ik tevoren zwart gemaakt had. Omdat de ouders zich nogal agressief gedroegen en me probeerden aan te vallen, heb ik tijdens het ringen de nestbak even uit de volière gehaald. Door het piepen van de jongen tijdens het ringen zouden ze immers alleen maar meer opgewonden zijn geraakt. Van de kleinere jongen lag er op 3 juni een dood op de grond. Op 5 juni was het andere ook dood.

De beide overgebleven jongen groeiden voorspoedig op. Op 18 juni verliet het eerste jong het nest, op 20 juni gevolgd door het tweede. Ze konden toen reeds behoorlijk vliegen, want vanaf de eerste dag na het uitvliegen zaten ze op stok en keerden niet meer in het nest terug.

Jonge Purpergaaien hebben bijna dezelfde kleur als de ouders. Ze zijn alleen iets matter en de poten en snavel zijn iets grijzer dan bij de volwassen vogels het geval is.

Omdat de vogels geen aanstalten maakten om nog met een nieuw legsel te beginnen heb ik de beide jongen tot eind augustus bij hun ouders gelaten. Daarna heb ik ze naar een binnenvolière overge-

voedsel

bracht, waar ze nu nog zitten. Ze zijn een stuk schuwer dan hun ouders, hetgeen ik toeschrijf aan het feit dat ze in een voliëre zijn opgegroeid waar ze vrijwel nooit mensen zagen.

De jongen kwamen zonder problemen door de jeugdruil.

Omdat ze dezelfde verschillen in postuur vertonen als hun ouders, verwacht ik dat het een man en een pop is.

Op de Bondskampioenschappen te Breda heb ik één van deze vogels geëxposeerd. Tijdens de broedtijd werd er aan de vogels behalve het bovengenoemde menu, fruit (appels, vlierbessen, kersen en bramen), halfrijpe maiskolven en vis verstrekt. Zodra er jongen waren werden tevens mierenpoppen, gekookte vleesmaden, meelwormen, sprinkhanen, krekels en naakte jonge muizen verstrekt. Om voldoende muizen ter beschikking te hebben kweek ik die zelf.

Volgens mij werden de jongen voor circa 80% met muizen gevoerd. Rond de tijd dat de jongen uitgevlogen waren werden er ongeveer acht volwassen muizen per dag verorberd. Naarmate de jongen groter werden, werden er ook grotere muizen gevoerd.

Ook werden er toen af en toe eëndagskuikens gegeten. Het blijken dus echte vleeseters te zijn.

Voorzover mij bekend is er met deze soort nog niet eerder gefokt. Als er nog meer liefhebbers zijn die deze soort houden, zou ik dat graag vernemen.

De

ssel

De japanse meeuw

Roodbruin

Zwartbruin

Mokkabruinpastel

Mokkabruin

ose/

De /

Even bijpraten

De Japanse meeuw is zeer bekend maar de ontwikkelingen gaan zo snel dat het voor menig liefhebber prettig is als we even bijpraten. Vogelliefhebbers kennen de Japanse meeuw als **zwart**-dan wel **donkerbruin**, **mokkabruin**, **roodbruin** of **wit**. Ook de **getekende** is bij ieder, ik bedoel de niet specialisten, wel bekend ondanks dat deze snel met een bonte wordt verward.

De specialisten kennen nog wat pastellen en de cremevleugel, die overigens ook uit de pastelgroep komt. Naast de Japanse meeuw als tentoonstellingsvogel vulde in het verleden deze vogeltjes meer de broedkooi als pleegouder. Ik denk dat de ontwikkelingen bij de Japanse meeuwen in combinatie met het streven naar natuurbroed bij de Australische prachtvinken, het pleegouderschap sterk heeft teruggebracht, en terecht!

De Japanse meeuw is een te aantrekkelijke vogel qua kleur, tekening en karakter, om als pleegouder te worden gebruikt. Door de gerichte kweek van deze vogelsoort is het model en formaat beduidend aantrekkelijker geworden, de tekening en kleurdiepte verbeterd en zijn er een aantal mutaties ontstaan die de hoeveelheid liefhebbers sterk heeft doen uitbreiden.

De oude kleuren.

De **zwartbruine** vormt bij de liefhebbers en op de tentoonstellingen nog de hoofdmoot. Hierdoor zien de keurmeesters deze vogels regelmatig en verkrijgen bij de keuringen de beste beoordeling waarbij ik niet bedoel het aantal punten maar de beschrijving. Verschillen blijven mij echter wel opvallen. Daar waar een zwartbruine meeuw, bijna zwart zelfs, nog wat minder bruin mag tonen, moet deze vogel in dezelfde conditie, op een andere keuring beslist meer bruin op het rugdek laten zien. Beide keurmeesters hebben vanuit hun visie gelijk denk ik dan. De ene streeft, gezien de ontwikkelingen bij de Japanse meeuw die tekening en kleurdiepte ziet toenemen, naar een maximalisatie van het eumelaninebezig, de ander heeft daarentegen het grootste gelijk door meer bruin te vragen. De standaard vraagt dit bruin en spreekt nergens over een maximaal zwart eumelaninebe-

zig. Duidelijk voor de kwekers is dat niet, terwijl ik de keurmeesters te goed ken om te weten dat zij graag de enig juiste beoordeling aan iedere vogel willen toekennen en derhalve over voldoende handvatten wensen te beschikken om dit te verwezenlijken.

De **mokkabruine** vogel is door de enorme diversiteit in haar verschijningsvorm moeilijk met de nodige eenheid te kweken. De vertaling van de standaard door keurmeesters en liefhebbers levert eveneens zeer veel verschillen op. Hoe groot moet het scheutje melk in de koffie zijn om de mokkabruine kleur te krijgen en hoe vers of oud moet die koffie zijn.

De **roodbruine** is qua kleur een zeer fraaie vogel maar niet zo makkelijk helder en diep roodbruin te kweken als de standaard voorschrijft. Niet dat het gemakkelijk behoort te zijn, want anders levert onze liefhebberij ons te weinig uitdagingen op. Door de gevraagde heldere diep roodbruine kleur vallen afwijkingen op de kop of in de staart gemakkelijk op terwijl de vleugels vaak wat lichter zijn. Tevens levert de snavelkleur verschillende liefhebbers extra moeilijkheden op. Over het algemeen komen we nauwelijks roodbruinen tegen die met dezelfde punten huiswaarts gaan als de zwartbruine. Of dit door een te geringe specialisatie in deze kweek of door (te) zware keurcriteria komt laat ik graag in het midden. Met de mokkabruine zeker wel een vogel die meer houders verdient.

De **pastellen** kennen we in de egale vormen en de cremevleugelvariantie. De egale, als ik deze zo even mag beschrijven, in de vorm van mokkabruinpastel en roodbruinpastel. Kenners zullen wellicht opmerken dat de huidige standaard nogal wat kleurverschil bij de mokkabruinpastel toelaat als we de kop en stuit/ staart met het rug- en vleugeldek vergelijken. In het januarinumnummer van het clubblad van de Speciaalclub las ik voorstellen tot wijziging welke de egaliteit van deze kleur meer tot doel stelt. Ook bij de roodbruinpastel wordt een egale licht roodbruine vogel gevraagd. Dit in tegenstelling tot de cremevleugel die eigenlijk ook een pastel is maar gekoppeld aan de pastelfactor een eigenschap heeft die juist een duidelijk contrast van de kop- en staartpartij met het rug- vleugel-

dek en buikstuk geeft. Om u een idee te geven welk effect dit bij deze vogels geeft, verwijs ik u naar de kleuropnamen zowel bij dit artikel als in het boek Japanse meeuwen.

De **witte** is meer bekend maar heeft z'n extra moeilijkheidsfactor, uitdagingen heet dat tegenwoordig, in de kwaliteit van het verenpak. De wangen en vleugelbochten zijn soms wat slechter bevleerd of zelfs roze doorschijnend van kleur. Het spreekt voor zich dat het formaat en een mooi strak verenpak snel bij deze vogels opvallen en dubbel meetellen in de puntenvererving.

De **getekende** kennen we al geruime tijd maar de niet meeuwenliefhebber zal dit vogeltje snel voor 'bont' uitschelden. Soms komt het nog voor dat een bonte meeuw op de tentoonstellingen als een getekende is ingezonden. U begrijpt dat zeer lage punten het gevolg zal zijn. Het formaat moet van vele getekenden nog verbeterd worden, maar dit geldt ook voor de cremevleugels.

De **zwartbruinpastel** heeft nauwelijks enige bekendheid. Dit zal wellicht komen doordat deze vogel eigenlijk niets toevoegt aan het vraagprogramma. Vele slechte zwart- of donkerbruine, vaak een andere kleur verervend, lijken zeer op de zwartbruinpastel. Mijns inziens is het juist dat deze vogel niet in het vraagprogramma is opgenomen. Ik kom daar later nog even op terug.

Tot slot is het bestaan van de **gefriseerden** en de **gekuifden** bekend. Niet dat deze vogels regelmatig te zien waren op de tentoonstellingen, maar men wist hoe dan ook van het bestaan af.

Tot voor, laten we zeggen, een vijftal jaren terug klopt dit overzicht maar sindsdien is het een en ander gebeurd waar ik, bijna in telegramstijl, een overzicht van zal geven.

De grijs-mutatie.

Doordat vederonderzoek niet heeft plaatsgehad, kan er niet helemaal worden verteld wat er precies bij een bepaalde mutatie is gebeurd. Bij de grijze is het vermoeden aanwezig dat de roodbruine phaeomelanine geheel of nagenoeg geheel is weggemuteerd. Hierdoor zijn er verschillende vogels met een grijze of grijsachtige presentatie ontstaan. De grijsmutatie bij de zwartbruine meeuw

De japanse meeuw

geeft een vogel die op veel plaatsen nagenoeg zwart is. Op andere plaatsen, zoals het rugdek, ontstaat er een mooi grijze gloed terwijl de gehele vogel in vergelijking met de zwartbruine een frissere en contrastrijkere presentatie heeft. Deze kleur werd bij de eerdergenoemde concept standaardisen van de speciaalclub Zwartgrijs genoemd. De grijsmutatie in de mokkabruine geeft een bijna muisgrijze vogel die een zeer grote egaliteit kan bereiken. Op de kop kan door een grotere concentratie van zwart eumelanine een wat donkerder masker ontstaan, terwijl volgens de speciaalclub door een mogelijk ongemuteerde bruine eumelanine deze vogel een iets bruinige waas kan vertonen. Op tentoonstellingen en bij liefhebbers hebben we al verscheidene van deze vogels kunnen zien. Met een goede tekening zijn het fraaie vogels die zeker een ruime belangstelling zal gaan genieten. Deze kleur wordt de 'grijze' genoemd. De grijze met pastel, de mokkabruinpastel-grijze dus, is eveneens een zeer fraai exemplaar alhoewel ik daar nog geen concept standaard van heb mogen aantreffen. De grijspastel is een zacht cremeachtig grijze vogel die niet kenners direct aanspreekt en herkent. Deze herkenbaarheid is zoals ik door de jaren heen heb gezien doorslaggevend voor het succes van een nieuwe kleur. De grijspastel komt ook met cremevleugel kenmerken voor en dit biedt voor de cremevleugelliefhebbers nieuwe mogelijkheden en ik stel met het 'plaatje' al voor. Een mooi licht (cremeachtig) grijze-kop en staartpartij met een zo'n licht mogelijk tussenstuk. Naar de eerste kweekresultaten gezien, zal dit lijkt mij zeker haalbaar zijn.

Ino

De ino Japanse meeuwen kwamen in het buitenland al langer voor maar door de wijze waarop de vogelsport in Nederland en België wordt beoefend, denk ik dat spoedig ook hierin ons land tevens de kar zal trekken.

De ino-factor bij de volpigmenten, als ik de zwart-, mokka- en roodbruine etc. zo even mag noemen, geeft roodogige vogels die een zachte licht rode of cremeachtige kleur en tekening over het gehele verenpak hebben. Het blijkt wel dat in de vererving van deze vogels nogal

Tekst: C.A. van Santen
Foto's: A. de Bruijn en A. Kok.

wat verschilder voorkomen. Het lijkt mij verstandig de: e vormen sterk gescheiden te houden om in de toekomst te kunnen bezien in hoeverre de werking van deze verschillende vormen op het melaninebezet met elkaar afwijkt. De ino-factor is reeds op de witte overgebracht waardoor er een albino is ontstaan. Ook kunnen albino's ontstaan doordat het pigment zo licht is geworden dat door selectie een witte dan wel nagenoeg witte vogel met rode ogen is gefokt. De vol pigment ino noemt men Ino. In België zijn voor zover ik weet ook ino's bekend die geheel wit zijn, rode ogen hebben en afkomstig zijn uit vol pigmenten. Deze vogels zouden een recessief autosomale vererving hebben. Simpel gezegd betekent dit dat deze vogels spier wit met rode ogen worden als ze twee van deze factoren bij zich hebben, dus van beide ouders één factor. Welke kleur deze vogels van origine hebben is dus niet van belang.

Cinnamon

Kennen we deze kleur al bij verschillende andere vogelsoorten, bij de Japanse meeuw kent men het bestaan pas enige jaren. Het zwart eumelanine is vervormd waardoor er een mokkabruinachtige kleur ontstaat. Bij de Japanse meeuw is deze vogel echter van een veel grotere egaliteit dan de klassieke mokka's. U

vraagt zich wellicht af waardoor dit komt. De mokka is ontstaan doordat de hoeveelheid eumelanine is gereduceerd (verminderd). Dit kan mijns inziens een reductie van zwart eumelanine en een reductie van bruin eumelanine zijn. Dit wordt aangevuld met dezelfde hoeveelheid bruin (phaeo melanine) als bij de zwartbruine. U weet uit het begin van dit artikel dat de hoeveelheid bruin die bij de zwartbruine moet voorkomen niet erg duidelijk is. Het blijkt tevens dat bij de ene vogel de hoeveelheid zwart eumelanine en bij de andere vogel de hoeveelheid bruin eumelanine meer is gereduceerd. Ditzelfde verschijnsel kunnen we goed bij de mokkabruinpastellen waarnemen.

Een ander punt waardoor de egaliteit van de cinnamon veel groter is, is een rasty-pisch kenmerk bij de Japanse meeuw dat de concentratie zwart eumelanine bijvoorbeeld op het masker veel groter is. Al deze punten spelen bij een cinnamon, waarbij de mokkakeur is ontstaan door de eumelaninevorming, geen of een mindere rol. Ook komt de cinnamon voor in combinatie met grijs en/of pastel. Deze vogels zijn kortweg gezegd 'plaatjes'. Moeilijk te beschrijven hoe de kleur er uit ziet maar de egaliteit en de compleetheit van de tekening valt wel op.

Op een van de lezingen met dia's van de speciaalclub Japanse meeuwen kwam ik deze cinnamons en vele andere nieuwe kleuren tegen. Toch goed om zo'n lezing eens te bezoeken.

Wat ik begrepen heb is dat de cinnamons nog niet zo gemakkelijk te kweken zijn, terwijl de vererving, één factor of een combinatie van factoren, nog steeds de nodige vraagtekens oproept. Zij die als eersten deze cinnamon pastel grijze meeuwen hebben gekweekt, hebben hieraan de naam 'zilver' meegegeven.

Veel van genoemde ontwikkelingen zijn al beschreven of bediscussieerd in het contactblad van de speciaalclub. Het lijkt mij voor de hand liggend dat vogelliefhebbers die zich willen specialiseren en derhalve ook op de hoogte willen en dienen te blijven van de ontwikkelingen, zich aan moeten sluiten bij de speciaalclub. Naam en adres vindt u altijd voor in dit blad.

Gatékende

Gekuilde

Grijs

Wit

Cinnamon

seel

De

De japanse meeuw

Crème ino

Roodbruinpastel

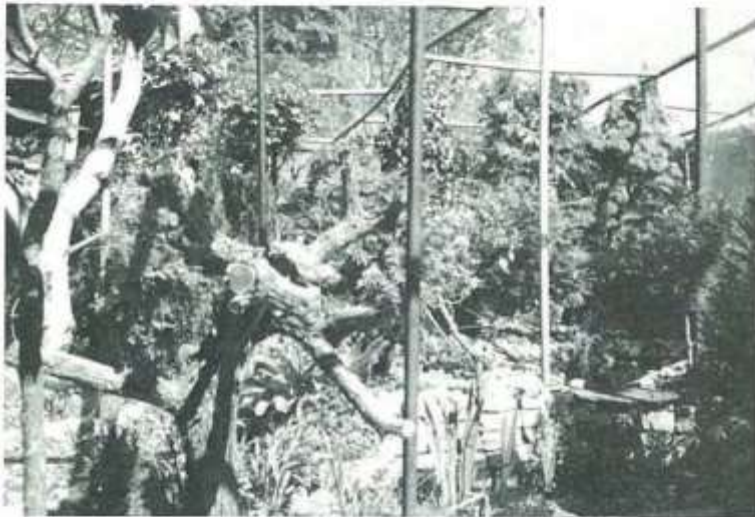
Albino

De volière van de maand

Het begon allemaal zo'n tien jaar geleden, zo schrijft ons de familie Schuijling, Pr. Bernhardstraat 2 in Wehl, met de bouw van een kleine volière. We hielden daarin een aantal soorten parkieten. Een jaar later gingen we verhuizen en, alreeds goed de smaak te pakken hebbend, werd er al weer heel snel een nieuwe volière gebouwd. Wederom werd die ruimte bevolkt met parkieten. Na enkele jaren wilden we echter best wel eens wat anders, temeer daar de meeste parkieten paarsgewijs moesten worden gehouden. On-

ze gedachten gingen uit naar een gezelschapsvolière. Voor de derde keer togen we aan de slag en bouwden we een volière van 6 meter lang, 5 meter diep en ongeveer 2 meter hoog. Het geraamte

werd gemaakt van 4 cm dikwandige pvc-buis en we bespanden dat geraamte met zogenaamd dubbeltjesgaas. Het gaas lieten we ongeveer 50 cm de grond ingaan dit als afweer tegen muizen e.d. Aansluitend op die volière bouwden we een nachthok van 3,50 m x 1,50 vloeroppervlak. In die nieuwe ruimte hielden we diverse soorten tropen, duifjes, kwartels en wat wildzang. We beschikten toen tevens nog over een viertal kleine volières waarin diverse soorten parkieten, zoals halsbanden, pennanten en grasparkieten werden gehuisvest. In een schuurtje van 3 m x 4 m hielden we bovendien nog wat tropen en kanaries in broedkooien.

Doordt er nogal veel tijd in het verzorgen en schoonhouden van al die volières en kweekruimten ging zitten, kwamen we uiteindelijk op het idee om alle kleine volières af te breken en er een grote gezelschapsvolière van te maken. Inmiddels is die volière uitgebouwd en beslaat thans een oppervlakte van 50 m².

In de volière zijn een tweetal vijvers aangelegd welke door middel van een watervalletje met elkaar zijn verbonden. Middels een pompje kan het water van de ene in de andere volière worden overgebracht. Als begroeiing staan er nogal wat planten en struiken in, o.a. coniferen, vlier en klimop. Het is allemaal zo natuurlijk mogelijk gehouden.

De bevolking bestaat uit veel soorten tropen zoals japanse nachtegalen, wevers, wida's, spreeuwen, kardinalen, timalies, pestvogels, buulbuuls, kwartels en rallen. Dat de vogels goed gedijen blijkt uit de verschillende kweekresultaten o.a. met dwergrallen, purper glansspreeuwen, witoor buulbuuls, wevers en duifjes. We zijn lid van de afdeling Wehl alsook van de speciaalclub insecten- en vruchtenters. Samen beleven we heel veel plezier van de vogels en wij hopen dat het nog lang zo mag blijven.

usel

De

Breedbekken of hapvogels.

Tekst en illustraties: M. Aussems
Foto's: H. Müller en C. Scholtz/v.d. Hoven

Langstaart hapvogel

Van de familie der breedbekken, Eurylaimidae, kennen we we 14 soorten die voorkomen in Afrika en tropische en subtropische delen van Azië. Kenmerk van alle breedbekken is de meestal gedrongen lichaamsbouw, de brede snavel en de vrij korte, afgeronde vleugels. Die korte vleugels zijn er vaak al een aanduiding van dat de vogels voorkomen in dichte wouden en dat ze niet de noodzaak hebben lange en snelle vluchten te maken.

Het voedsel bestaat voor een groot deel uit wat grotere insecten, maar ook worden vruchten opgenomen. In volière's worden de breedbekken maar weinig gezien, de groene breedbek is de soort die we nog wel eens bij importeurs tegenkomen. Op een menu van fijngesneden vruchten, vooral op zoete druiven zijn ze gek, universeelvoer en het nodige levend voer zijn de vogels goed in leven te houden. De vogels zijn qua gedrag erg rustig, een groot deel van de dag brengen ze zittend door, op hun favoriete plekje. Over

Onder en boven groene hapvogel

kweekresultaten in gevangenschap is mij niets bekend maar uit de natuur weten we dat de soorten hangende nesten maken. Het nest hangt aan een uitstekende tak, de vorm van het nest lijkt op het nest van de Zuid Amerikaanse Oropendola's, en ook heeft het wel wat weg van een nest van weervogels. Het nest is langwerpig van vorm, wat spits naar boven toelopend bij de bevestiging aan de tak en de nestholte bevindt zich onderaan. Het nestmateriaal bestaat uit wortels, gras, mos, takjes en bladeren. Het geheel kan soms wel 2 meter lang worden. De meeste soorten leggen 2 tot 4 eieren, meestal licht van kleur.

In Afrika treffen we 2 geslachten van breedbekken aan, waarvan het geslacht *Smithornis* wel het bekendste is. Een vertegenwoordiger van dit geslacht is de

Kaapse breedbek, *Smithornis capensis*, 13 tot 15 cm lang. De vogels komen voor in een groot gebied van Afrika, van Sierra Leone in het westen tot Kenya in het oosten en de oostelijke delen van Zuidafrika in het zuiden. De vogels gedragen zich in de natuur erg rustig, meestal zitten ze op een horizontale tak en grijpen af en toe een passerend insect, vandaar waarschijnlijk dat ze vroeger bij de vliegenvangers werden ingedeeld. Merkwaardig bij het gedrag van deze soort is dat de vogels soms cirkelvormige vluchten maken, vlak boven hun zitplaats. Tijdens die korte vluchten, die vrij regelmatig te zien zijn, worden de witte veren op de rug beter zichtbaar. Het geluid dat de vogels voortbrengen werd door de ene auteur vergeleken met het kwaken van een kikker en een ander vergeleek het met de hoorn van een auto. In Zimbabwe valt de

- 1 *Smithornis capensis*
- 2 *Eurylamus javanicus*
- 3 *Eurylamus ochromelus*
- 4 *Psarisomus dalhousiae*
- 5 *Cymbirhynchus macrorhynchus*
- 6 *Serilophus lunatus*

broedtijd van oktober tot februari, er worden 2 tot 3 glanzende witte, eieren gelegd. Een verwante soort is de roodflankbreedbek, *Smithornis rufolateralis*, 12 cm die voorkomt van Liberia tot Oeganda; de vogel lijkt op de Kaapse maar heeft een dubbele witte streep op de vleugels en twee oranjerode vlekken op de flanken.

Van het tweede Afrikaanse geslacht kennen we maar een soort, de Grauwe breedbek, *Pseudocalyptomena graueri*, 12 cm, die alleen voorkomt in de allerdichtste oerwouden van Kongo en Oeganda en die als een van de zeldzaamste vogels van Afrika wordt beschouwd. De vogels zijn voornamelijk groen van kleur, met een blauw masker en keel en borst. Boven de ogen hebben ze een zwarte streep.

Uit Azië kennen we meer vertegenwoordigers van de breedbekken en hapvogels. Ze komen vooral voor op de Indonesische eilanden en de zuidelijke delen van Azië. Een van de bekendste soorten is de Sumatraanse breedbek, *Corydon sumatranus*, 25 cm, die voorkomt over grote delen van Sumatra, Borneo, Indo China en Maleisië. Ze komen voor in oerwouden tot een hoogte van zo'n 1700 meter, zijn plaatsgebonden en leven het liefst in de buurt van riviertjes. De vogels leven voornamelijk van insecten, maar ook

worden er langs de oevers van watertjes ook wel schelpdieren en krabben gevangen; bessen en fruit worden ook wel gegeten.

De zwartrode breedbek, *Cymbirhynchus macrorhynchus*, 22 cm, komt voor van Birma tot Vietnam en verder op Sumatra en Borneo. Ook deze vogel leeft graag in de nabijheid van water en leven meestal paarsgewijs. De vogels laten een opvallende contactroep horen; in het hangende nest worden 4 bleekblauwe eieren gelegd.

Op de grote Soenda eilanden, waaronder Java, komt de Javaanse of gebande hapvogel, *Eurylaimus javanicus*, 19 cm, voor. Ook in Indochina en Maleisië is deze vogel te vinden.

De zwartgele of zwartkophapvogel, *Eurylaimus ochromalus*, 18 cm komt voor op Sumatra, Borneo en in Indochina en Maleisië. De vogels worden op Borneo wel gezien in de buurt van dorpjes en zijn van verre al te horen door hun steeds sneller herhaalde roep. Bij de poppen loopt de zwarte nekkband niet door, er worden 2 tot 3 eieren gelegd en ze eten zowel insecten als fruit.

De langstaarthapvogel, *Psarismus dalhousiae*, 25 cm, komt voor van de Himalaya tot zuid China en op Sumatra en Borneo op hoogten tot wel 3000 meter. Het zijn erg mooi gekleurde vogels, die een kenmerkende roep hebben van een 5 tot

8 tonen van gelijke hoogte en verder maken ze nog wat metaalachtig klinkende geluiden. Van de smaragd breedbekken, *Calyptomena*, kennen we vooral de groene breedbek, *Calyptomena viridis*, 17 cm, die voorkomt in Thailand, Maleisië en op Sumatra en Borneo. Het zijn mooie, overwegend helder smaragdgroen gekleurde vogels met een korte staart, grote ogen en een donkere snavel die bijna niet te zien is onder de groene bevedering. De mannen hebben die helder groene kleur, verder hebben ze 3 zwart banen over de vleugels lopen en ook hebben ze een zwarte vlek in de nek. De poppen zijn fletser groen en hebben geen streeptekening op de vleugels en ook de zwarte vlek in de nek ontbreekt. De roep van de vogels doet denken aan het gekwaak van een kikker. Over nestbouw, broedtijd, opfok van de jongen en andere gewoonten van deze vogels is helaas nauwelijks iets bekend.

Een andere soort die ook tot de onderfamilie van de smaragdbreedbekken hoort is de prachtsmaragdbreedbek, *Calyptomena hosii*, die ook veel blauw in zijn verenkleed heeft.

K.B.O.F. "De Witte Spreeuwen"

Het beste en meest gelezen Belgisch Ornithologisch tijdschrift voor vogelliefhebbers en kwekers. Verschijnt maandelijks oplage 28500 exemplaren alleen in Vlaams-België. Het bevat 80 à 96 pag. wetenschappelijke tekst, met iedere maand 16 of meer kleurfoto's van alle soorten vogels waarmee men de "Vogelatlas in kleuren" kan samenstellen. Jaarabonnement: 650 BF. of 36 gulden. Betaling per internationale postwissel of op gironr. 000-0081281-92 per adres: CEULEERS REMI - Lierseweg 39 - B 2410 Herentals (België).

Bij aanvraag proefnummer: 2 postzegels van 70 cent bijvoegen.

G.J. van Gelder bv. Zaandam Holland

VOGELZADEN

130 jaar ervaring in vogelzaden

tel.: 075-311211

Uitsluitend verkrijgbaar in de dierenpeciaalzaak

Vogels, een veelzijdig hobby.

Als in de herfst de vogels gekeurd worden, die de avond daarvoor zijn ingebracht voor deelname aan de tentoonstelling, dan is er in de daaraan voorafgaande weken en mogelijk zelfs maanden, door veel liefhebbers al veel werk verzet. Werk van organisatorische aard, dat vangt aan al maanden voordat het zo ver is dat de tentoonstelling voor de deur staat.

Maar ook veel werk voor de liefhebbers, die uitsluitend deelnemen aan tentoonstellingen, tenminste als ze het goed doen. In de eerste maanden van het jaar, het broedseizoen, dan is de kweker thuis bezig en probeert hij wat gezonde, jonge vogels op stok te krijgen. Menigeen zal daarbij op dat moment al zijn vakantieperiode in de gaten houden. Men moet immers gereed zijn met de kweek alvorens je met een gerust hart er een paar weken tussenuit kunt gaan.

Een verzorger, voor vogels die in een vlucht vliegen, is vrijwel altijd te vinden. Moeilijker wordt het als er in een aantal broedkooien nog broedende vogels zitten. Komen er in de tijd van Uw afwezigheid nog jonge vogels die geringd moeten worden, dan geeft dat mogelijk voor de verzorger wat problemen.

Dat is dan voor menige liefhebber ook een reden om vroeg in het seizoen te starten met de kweek om zodoende tijdig de broedkooien leeg te hebben.

Een andere reden om vroeg in het seizoen te starten is beslist, dat vroeg in het jaar geboren vogels al op de eerste tentoonstellingen kunnen worden ingeschreven, meestal zo medio oktober.

In de maanden oktober t/m december, soms nog even later, kun je de tentoonstellingsliefhebbers in de verre omtrek op de shows vinden. Veel liefhebbers zijn op bepaalde plaatsen vaste inzenders; ze spelen dan jaren achter elkaar op verschillende plaatsen mee en bouwen zodoende contacten en vriendschap op.

Onder de vaste inzenders zijn ook vaak liefhebbers die op organisatorisch gebied werkzaam zijn en ook daar worden natuurlijk nieuwe contacten gelegd. Dit alles is erg belangrijk en natuurlijk kost dat soms wat tijd.

Als je over veel vrije tijd beschikt, en die mensen zijn er steeds meer, kun je die in de vogelliefhebberij erg goed besteden. Dat kan organisatorisch en tevens als kweker, soms gewoon als liefhebber van een goed bevolkte buitenvolière maar ook als knutselaar. Menig liefhebber is behalve met de kweek, bezig met het maken van b.v. nestkastjes, voerbakken, lopers enz. enz. Er wordt tijd gestoken in onderhoud van tentoonstellingsmateriaal, tijd uitgetrokken voor vergaderingen om tentoonstellingen e.d. te organiseren en met dit alles worden ook weer nieuwe contacten gelegd.

Dan het africhten van de tentoonstellingsvogels, waarmee we tijdig moeten beginnen. De vogel die pronkt maakt immers betere kansen. Als je in de gelegenheid bent daar wat tijd in te steken, dan geeft dat zeker pluspunten. Schuwe, onrustige vogels zullen de kampioentitel niet behalen. De ervaren kweker zal daarmee rekening houden op het moment dat hij zijn kweekvogels gaat selekteren. Schuwe exemplaren kunnen schuwheid op de nateelt overbrengen en dat is een ongunstige bijkomstigheid.

Als het tentoonstellingsseizoen is aangebroken, is ook het moment van nieuwe aankopen daar. Liefst niet veel later dan oktober, vogels aankopen voor de kweek. Als je tijdig in het bezit van je nieuwe aanwinsten bent, dan ben je er tevens zeker van dat deze vogels alles krijgen wat ze nodig hebben om de kweek straks tot een succes te maken. En hierbij behoort in de eerste plaats de juiste voeding en tevens de voldoende lange rustperiode, beiden voor Uw vogels van groot belang.

Over mislukkingen in de kweek horen we helaas elk jaar, over sukses overigens gelukkig ook. Is het U ook opgevallen dat het, behoudens een enkele uitzondering, meestal dezelfde liefhebbers zijn die jaar in jaar uit sukses hebben? Het tegenovergestelde is ook zeker waarheid, dat geldt zowel voor kweek als (mogelijk in iets mindere mate) voor tentoonstellingen. Toch leeft men elk jaar opnieuw in een zekere spanning naar kweek- en ten-

toonstellingsseizoen toe. Enthousiast hoor je b.v. tijdens het bezoek aan een grote tentoonstelling zeggen: "Het volgende jaar schrijf ik voor de wereldtentoonstelling enkele vogels in".

Op dat moment weet men natuurlijk nog niet, of er wel één vogel op stok komt die een hoge waardering zal kunnen behalen maar door het enthousiasme gedreven, doet men soms zulke uitspraken. Zorgen voor de volgende zaken, geeft kans op succes.

- geen tekorten in herfst en winter,
- een voldoende lange rustperiode,
- tijdig en regelmatig opgevoerde verlichting,
- starten als geslachtsrijpheid vast staat,
- vogels die niet te jong zijn,
- rust en geen ruzie in de broedkooi,
- geen vogels koppelen die recent nog op tentoonstellingen zaten,
- afdoende maatregelen inzake ont-smetting,
- koppeling van juiste partners,
- niet overhaast tewerk gaan.

En als de kweek slaagt, dan is er een kans dat je met goed resultaat aan tentoonstellingen kunt deelnemen met weer alle mogelijke kansen op nieuwe contacten met mede liefhebbers.

Zo zie je wel, met vogels alsmede met hetgeen daaromheen hangt, kun je op allerlei gebied bezig zijn. Heb je veel vrije tijd dan stop je er veel tijd in, met wat minder vrije tijd kweek je met wat minder koppels en neem je organisatorisch wat minder hooi op de vork.

Hoe dan ook, als je het verstandig bekijkt is het houden, kweken en tentoonstellen van vogels een prachtige hobby, hetgeen veel voldoening zal geven.

A. van Eck.

Rotskruiper

Tekst en foto: prof. dr. Anthonie Stolk

Zoals de naam zegt is de rotskruiper *Tichodroma muraria* een echte rotsbewoner die klimmend zijn voedsel zoekt zonder de staart als steun te gebruiken. De rotswanden moeten enigszins begroeid zijn, want kale oppervlakten zijn voor hem niet zo geschikt. Ook komt hij op rotsrichels, in ravijnen en steenvelden met diepe kloven voor, zelfs als deze laag uitkomen in de rivierdalen. Een echte vogel van het hooggebergte, zou je zo zeggen, raar toch is dat niet helemaal juist. Hij wordt wat meer tussen de hooggelegen rotsen van de gebergten gezien dan in de lager gelegen delen, maar dit komt alleen omdat er daar terreinen zijn, die hem meer aantrekken.

Met het oog op het klimmen is de nagel van de achterteen zeer lang. Met zijn poten kan de rotskruiper zich aan elke onef-

fenheid van de rotswand vastklemmen. Heel karakteristiek worden daarbij telkens de vleugels met een ruk geopend, zodat de vuurrode vleugelbocht even zichtbaar wordt.

Het mannetje is in de broedperiode nog feller gekleurd dan dit anders het geval is. Bij de hofmakerij die gemeenschappelijk kan worden gedaan, klauteren de dieren behendig tegen de rotsen om zich als vleurmuizen met fladderende vleugels in een boog van boven van de wand naar

omlaag laten vallen.

Het nest wordt in een rotsspleet gebouwd, waarbij het bouwsel met het oog op de veiligheid ongeveer een armlengte diep is gelegen. Het vrouwtje bouwt het nest. Als bouw materiaal worden gras, mos en worteltjes gebruikt. De binnenbekleding is van haar, wol en veertjes. Het legsel bestaat uit vier tot vijf witte eieren met roodbruine spikkels, vooral aan de stompe pool. Broeden wordt door het vrouwtje achttien tot negentien da-

Onkruidzaden voor Vogels

Wat te oogsten in de maand september

De Teunisbloem

Een kanjer onder de onkruidzaden. Onze Europese vogels prefereren teunisbloem-

zaad zelfs boven negerzaad! Deze tweejarige plant wordt tot wel 1.70 m lang en heeft lancelvormige bladeren van ± 10

cm lang. De plant is dikwijls vertakt vanaf de bodem. De bloemen zijn geel en bloeien van juni t/m september.

gen gedaan, terwijl ze daarbij door het mannetje wordt verzorgd. Voeding van de jongen door het vrouwtje en het mannetje. Vliegen na drie weken en in die tijd (soms wat later) wordt het nest verlaten. De onderlaag van het nest kan vochtig zijn door het sijpelende water, maar men zorgt er met de bovenbouw wel voor dat de met dierehaar beklede nestkom volkomen droog blijft. Zoals wij persoonlijk konden waarnemen is dit ook met de eieren en de jongen het geval. Dreigt er gevaar, dan kruipen deze achter in de spleet. Zonder schuwheid te tonen kunnen de ouders dan gewoon doorgaan met voeren, waarbij met de snavel uit spleten gepeuterde spinnen, insecten en duizendpoten in de sperrende bekjes worden gestopt. Vliegende insecten kunnen ook worden gevangen. Rotskruipers zijn alleen in de broedtijd sociaal. Zijn de jongen zelfstandig geworden, dan leven ze voor de rest van het jaar weer solitair in een eigen territorium, waaruit soortgenoten onmiddellijk worden verdreven. In de winter kan men rotskruipers ook in de steden zien: tegen uit natuursteen opgetrokken kerkmuren bijvoorbeeld. Vanwege hun kleurig verenkleed werden ze in Innsbruck en omgeving zelfs voor ontsnapte tropische vogels aangezien. Vroe-

ger werd deze fraaie soort door de alpinisten vaak over het hoofd gezien, maar sinds deze in de dierentuin van Innsbruck wordt gehouden, is dit inmiddels wel wat veranderd. Let u er bij gelegenheid eens bij een wandeling in het gebergte op of brengt u hem een bezoek in genoemde dierentuin. De echte liefhebber zal er zeker geen spijt van hebben. De rotskruiper komt met twee ondersoorten voor vanaf te Pyreneeën via de noordelijke Apennijnen, de Karpaten en de Balkan tot Syrië, China en de Himalaya. Wordt als dwaalgast wel op Malta en in Finland en Engeland aangetroffen. De overwintering vindt in het broedgebied plaats, maar wel wordt (zoals reeds vermeld) uitgeweken naar lager gelegen gebieden. In 1958 heeft Hartlieb in Oberkärnten een rotskruiper kunnen vangen en deze geruime tijd in een langs een rotswand gebouwde zeven meter hoge volière gehouden. Het dier kon langs de rotswand klauteren en werd met geschaafd vlees en allerlei insecten (kevers en in stukjes gesneden sprinkhanen bijvoorbeeld) en mierenpoppen gevoerd. Slapen deed de vogel in een nis en van tijd tot tijd liet hij langaangehouden fijne trillers horen, alsmede een zachte melodieuze strofe. Hij was uitstekend te houden en met de na-

tien maanden bijgevoegde pimpelmees *Parus caeruleus*, boomkruiper *Certhia brachydactyla* en staartmees *Aegithalos caudatus* heeft hij nooit ruzie gehad. De winter kon in de onbeschutte volière worden doorgebracht, maar in het voorjaar heeft Hartlieb de vogel aan de voet van een grote rotswand weer vrijgelaten: een sympathiek gebaar in elk geval. De rotskruiper heeft een grijze bovenzijde, terwijl borst en keel bij het mannetje in zomerkleed zwart zijn. Bij het vrouwtje zijn die daarentegen wit. In het winterkleed lijkt het mannetje op het vrouwtje. Karakteristiek zijn de karmijnrode dekveren. Op de grote slagpennen komen witte vlekken voor, die op de gespreide vleugels duidelijk zijn te zien. Typerend is ook de lange snavel die dun en wat omlaaggebogen is. De jongen lijken op het vrouwtje, maar hebben een rechte snavel en zijn wat bruiner. **Literatuur:** Ing. Rud. Hartlieb: Die Gefiederte Welt nr. 9, 1958.

Foto:
Rotskruipermannetje fladderend langs de rotswand, op zoek naar insecten die met de lange stevige snavel uit de rotsspleten en holletjes worden gepeuterd.

Nadat de bloemen zijn verwelkt en afgevallen, vormt zich zaad in de buisvormige bloemsteeltjes. Het zaad kan men oogsten na de bloei, wanneer het zaad nog opgesloten zit in de buisvormige zaadomhulsels. Het is een ideaal zaad om "verse" vogels mee over te winnen. Als het zaad echt rijp is kan het massaal geoogst en gedorst worden om het gedurende het gehele jaar door onze zaadmengeling te verwerken.

- Oogsttijd: vanaf eind augustus/september
- Vindplaats: langs spoorlijnen, viadukten en andere zanderige plaatsen.
- Vogels: putter, kneu, sijs, groenling, frater, vink, barmsijs, etc.
- Bijzondere eigenschap: het is een goed ruizaad.

Bijvoet

Weer voor velen een onbekende, maar voor onze vogels zeker geen onbemind onkruidzaad. Zijn naam dankt hij aan het feit dat de Ro-

meise soldaten de bladeren van deze plant in hun laarzen deden op hun lange voettochten. De plant wordt 0.50 m tot 2.00 m hoog. Hij heeft bruine stengels en groene diepgetande bladeren. De bloeitijd vindt plaats van juli t/m september. Het daaropvolgende zaad is trosvormig, roodachtigbruin en sterk geurend. Onrijp wordt het zaad door de vogels niet aangeraakt. We oogsten de gehele plant en hangen hem daarna in de volière. En let dan maar op het resultaat! Uw vogels zijn er verzot op.

- Oogsttijd: vanaf september tot aan de vorst
- Vindplaats: stortplaatsen, droge zandgronden, verlaten terreinen.
- Vogels: putter, sijs, groenling, vink, goudvink, kneu enz.
- Bijzondere eigenschap: geneeskrachtige werking tegen maagaandoeningen

Wilgenroosje

Met het blad wat lijkt op wilgeblad en

een bloem met de rode kleur van een roos is de naam van deze plant verklaard. Niet zo erg bekend is deze van 0.50 m tot 1.50 m hoog wordende plant. In het binnenland vinden we het wilgenroosje, maar aan de waterkant treffen we het nauw verwante harig wilgenroosje. Van een roset van rode bloemen bloeien de 4 bovenste houthouwen; de onderste houthouwen bevatten het zaad. Het zaad wordt geoogst voordat de zaaddozen openspringen.

- Oogsttijd: na de zomer (± september)
- Vindplaats: open plaatsen in het bos, aan de waterkant
- Vogels: goudvink, Europese kanarie, sijs.

Fr. Pijnen

VARIA VARIA VARIA VARIA VARIA VARIA

Meesachtige prachtvinken

Een van de noviteiten bij de Nederlandse vogelliefhebbers is de Witwangmees-
astrilde, *Nesocharis capistrata*. Een bij-
zonder fraai uit Gambia, Oeganda of Zai-
re afkomstig vogeltje van ongeveer 12
cm groot. Met zijn grijze kopje en onder-
delen, zijn zwarte kinvlek en olijfgele
vleugels en staart is het een mooie ver-
schijning die bovendien nog opvalt door
zijn levenswijze die heel sterk doet den-
ken aan onze mezen. Op zoek naar voed-
sel bewegen ze zich al buiteland langs en
over takken en twijgen. Ze waren wel be-
kend maar nooit ingevoerd tot enkele ja-
ren terug er opeens een aantal exempla-
ren werd geïmporteerd. Dat de vogellief-
hebber van nu tot veel in staat is blijkt al
weer uit de kweekresultaten die met de-
ze soort, waarvan bitter weinig bekend
was, inmiddels zijn behaald.

Zwarte zebravink

Wie kent niet het oorspronkelijk uit Au-
stralië afkomstige grijze zebravinkje? Al
sedert jaar en dag komen ze bij de vogel-
liefhebbers in kooien en volièrés voor. Ze
zijn gemakkelijk kweekbaar en ze wor-
den ook intensief gekweekt. Het is van-
daar dat er inmiddels al heel wat mutaties
zijn ontstaan, we kennen thans zo'n 50
verschillende kleurslagen. Denk overi-
gens niet te gemakkelijk over het kweken
van goede kleurslagen, daar komt nog
heel wat voor kijken en is enige kennis
van de erfelijkheid van belang. De laatste
tijd zijn er enige zeer donkerkleurige ex-
emplaren ontstaan en er wordt al hardop
gedacht aan de ZWARTE zebravink. Of
die inderdaad in een ideale verschijnings-
vorm is te kweken valt nog te bezien. In
elk geval maakt het de kweek met deze
vogeltjes wel interessanter voor de lief-
hebber daarvan.

Fris badwater

Vogels houden is een hobby die verant-
woordelijkheid eist van degene die ze
beoefent. Een adequate huisvesting en
verzorging moet vanzelfsprekend zijn. Zo
hebben vele vogels, vooral op warme da-
gen, ook behoefte aan een fris bad.
In een ruime ondiepe schaal geven we
onze gevleugelde vrienden dagelijks en
op regelmatige tijden steeds vers en fris
badwater.
En u kunt dan van een verfrissend beeld
genieten.

Gladiool

Wat een heerlijke, oerhollandse bloem,
de Gladiool, die je op dit moment het
liefst in grote aantallen in huis zou willen
halen. Ze zijn er gelukkig volop in diverse
kleuren en het is moeilijk een keus te ma-
ken uit het grote, gevarieerde aanbod.

De populariteit van de Gladiool is nog
steeds stijgend en dat is geen wonder,
want het is een sterke snijbloem, waar-
van we veel plezier hebben.

De keuze in vormen en tinten is groot. Ze
zijn er groot- en kleinbloemig van diep
donkerrood dat bijna zwart is tot aan het
zuiverste wit en daartussen is er een scala
van kleurschakeringen rood, roze, oran-
je, geel, paars en blauw.

Er zijn ook mooie tweekleurige Gladiolen
in vaak zeer bijzondere tinten.

Als de uitgebloeide bloemen steeds wor-
den verwijderd heeft men lang plezier
van zijn aankoop. Gebruik altijd een
schone vaas en dit geldt natuurlijk niet al-
leen voor de Gladiool, maar voor elke
snijbloem.

Snij met een scherp mes een schuin stuk-
je van de stengel af. Voeg snijbloemen-
voedsel aan het water toe.

Op deze manier heeft men lang plezier
van deze stoere, vrolijk snijbloem.

use!

De,

Beker- winnaars verdienen PUIK.

PUIK is een wetenschappelijk samengesteld, compleet assortiment diervoeders en dierbenodigdheden,

dat u alleen kunt krijgen bij elke goede dierenspeciaalzaak. PUIK heeft produkten voor vogels en knaagdieren, voor postduiven en pluimvee, voor honden en katten.

PUIK vogelvoer voor Parkieten, buitenvogels, tropische vogels, kanaries en papegaaien is een uitgebalanceerd mengsel van goed gereinigde zaden. PUIK staat garant voor de hoge kwaliteit en de strenge controles tijdens het selekteren en mengen. Verkrijgbaar in 1, 2½, 5 en 25 kg verpakking.

**Wat het
dier nodig
heeft, maakt
PUIK**

PUIK

PUIK een kwaliteitsprodukt van: Holland Diervoeders B.V.

Kweek met de zwarte Buulbuul

Vorige winter bekwam ik twee Zwarte buulbuuls, *Hypsipetes madagascariensis*, via een vogelhandel. Omdat ze op dat moment niet naar buiten konden, heb ik ze binnenshuis in een volière ondergebracht, samen met een stel jonge roodoor buulbuuls welke eerder op een tentoonstelling hadden gezeten en dus ook binnenshuis de winter moesten doorbrengen.

Na een paar weken begonnen beide zwarte buulbuuls met strootjes te slepen. Ik heb toen wat cocosvezel in de volière gelegd en binnen een paar dagen hadden ze een nest klaar. De roodoor buulbuuls werden toen ook steeds door de zwarten verjaagd en dus heb ik die apart gezet. De pop zwarte buulbuul legde vervolgens 2 rozeachtige eitjes in het nest. Die eitjes geleken sterk op de eitjes van de roodoor buulbuuls, alleen waren ze wat groter. Na 12 dagen is er een jong geboren, het tweede eitje bleek onbevruucht te zijn. Toen het jong 4 dagen oud was is het met een zwart gemaakte 4 mm ring geringd. Op een leeftijd van 14 dagen vloog het uit. De jonge vogel is grootgebracht met meel- en buffalowormen, fruit, eivoer, universeel en fijn gesneden stukjes vlees. Helaas is het geen vogel voor de tentoonstelling, want hij heeft wat kromstaande tenen. Ik vermoed dat dit gebrek te wijten is aan het feit dat de oudervogels toch onvoldoende vitaminen hebben kunnen meegeven omdat ze nog maar kort uit de hande kwamen en voor dat ik ze in mijn bezit kreeg niet het juiste voedsel hebben gekregen. Bij het uitvliegen was de jonge vogel mat van kleur met een wat lichtkleurige snavel. Geleidelijk aan werd de snavel rood van kleur en het verenpak glanzend zwart.

G.C.M. van Duivenvoorde

Noot: Zie ook het artikel op pagina 208, van de jaargang 1987.

Internationale "Continentale" keuringen van Harzerkanaries

Dit artikel, van de hand van John Robson (Engeland), verscheen in "The Roller Canary Journal" van Engeland, en in de "Dominion Roller Canary News" uit Canada. Ik meen dat het interessant is om eens een buitenlander, die een ander systeem van keuring van Harzers gebruiken nl. het 100-puntenstelsel, de keuring van "onze" Continentale of COM-keurders, te laten beoordelen.

Bill Lamy heeft een bijzonder goede kijk op zaken wat onze Harzers betreft.

Hij stuurde mij een brief met de resultaten van de Britse vogels die naar het Europese Vasteland gestuurd werden voor de Bondskampioenschappen, Vogel '88, in Breda. Nadien werden diezelfde vogels ingestuurd naar het Wereldkampioenschap COM in Parijs. Ze werden natuurlijk gekeurd onder het COM-systeem van 3-6-9, met 90-puntengrens.

Ik was geweldig onder de indruk van de twee verschillende tabellen die Bill Lamy mij stuurde, en vroeg hem of ik van de twee keuringsuitslagen gebruik mocht maken voor een artikel in de "Journal". Ik liet zijn brief ook aan George Preskey (nota vertaler: de beste Britse harzerkweker) zien en deze was ook erg onder de indruk. Ook Stan Trow, die vogels had ingestuurd op beide wedstrijden, kreeg inzage van de brief. Daar Stan Trow de keurbriefjes van de Wereldshow nog in zijn brieven tas had, liet hij ze mij zien, en hier was wel een kleine vergissing door Bill gemaakt. Stan kreeg voor dezelfde vogel in Breda 75 punten, maar in Parijs 78 punten (i.p.v. 75 zoals opgegeven in de tabellen). Maar dat is bij mijn weten ook de enige fout in deze tabellen.

Wetende dat elke zangwedstrijd andere keurmeesters had, biedt het eindresultaat toch een ongelooflijke overeenkomst in het keuren.

Daar de kosten van deelneming, het transport naar de shows en de onmogelijkheid van wederinvoer van de vogels (de heersende quarantaine-restricties in Groot-Brittannië verhinderen dit) ons voor zeer grote moeilijkheden plaatsten, werden de uitgezonden vogels ook niet meer terugingevoerd.

U kan dan ook wel begrijpen dat de Engelse liefhebbers niet hun beste vogels naar deze shows hebben gestuurd.

Nochtans zou ik er toch op willen wijzen dat voor Britse liefhebbers, die beschikken over diverse goede tot zeer goede vogels, het toch aanbeveling zou genieten, één zijner beste vogels in de toekomst in te sturen of misschien wel een stam van vier vogels, daar wij toch meespelen om het "plezier van mededinging aan een Harzerzangwedstrijd" en niet om zuiver geldgewin. Een goede uitslag op zo'n geweldig evenement als de COM-Wereldshow zou toch de ideale reclame zijn voor de liefhebber en dat voor vele jaren in de toekomst.

Hieronder de tabellen van de "individuele" klasse van de Harzerkanariezangvogels op de twee grote "Vastelandswedstrijden", nl. Breda in Holland en de C.O.M.-Wereldshow in Parijs.

KEURMEESTERS van Holland in BREDA

L. Balmaekers
M. Paans
W.J. Vermeij

Int. Keurmeesters op het Wereldkampioenschap in PARIJS

M. Erard – Frankrijk
M. Hen – Frankrijk
M. Vanoverberghé – Frankrijk
N. Siepman – Duitsland
J. Boes – Holland
D. Santedreu – Spanje

Uitslag Breda Tentoonsteller

Tentoonsteller	Punten
T. Attwood	72
R. Capewell	73
J. Bennett	65
M. Cooney	69
M. Deavall	71
M. Ellis	GZ
R. Evans	67
A. Fathers	75
J. Grosvenor	GZ
G. McCarthy	GZ
K. Morton	66
J. Parsons	GZ
L. Stevenson	57
S. Trow	75
D. Hunwick	79

Uitslag Parijs Tentoonsteller

Tentoonsteller	Punten
T. Attwood	72
R. Capewell	73
J. Bennett	65
M. Cooney	69
M. Deavall	71
M. Ellis	GZ
R. Evans	75
A. Fathers	75
J. Grosvenor	GZ
G. McCarthy	GZ
K. Morton	66
J. Parsons	GZ
L. Stevenson	57
S. Trow	75
D. Hunwick	79
R. Wadley	81

Ik meen dat deze resultaten verbazingwekkend zijn. Het is een onomstootbaar bewijs van de degelijkheid van de keurmeesters, hun training en hun vakbekwaamheid. Iedereen van hier kan gerust zijn Harzervogels naar wedstrijden op het vasteland sturen wetende dat zij door zulke "buitengewone" keurmeesters zullen gekeurd worden.

Dank U Bill voor deze interessante brief. John Robson,

(Vrij vertaald door Lode J. Tielens – 116, Muggenberglei – 2100, Deurne – België).

Nota van de vertaler: Het is bijna niet te geloven dat op twee totaal verschillende wedstrijden, zulke éénvormige uitslagen uit de bus komen. Slechts één vogel kreeg 8 punten meer in Parijs dan in Breda, en dan ook nog die vogel van S. Trow die uiteindelijk 3 punten meer kreeg). Hoed af voor al die Nederlandse, Franse, Duitse en Spaanse keurmeesters.

L.J.T.